

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

ZŪD DVĒSELISKUMS

Saruna ar radioraidījuma "Gaismas pils" vadītāju,
mūzikas ierakstu speciālistu Juri Lapinski

IEGRIMIS MŪZIKĀ LĪDZ AUSĪM

DDD: Juris Lapinskis – 70.–80. gadu leģendārais mūzikas ierakstu speciālists. Tevi pazīst ikviens, kurš tolaik interesējās par mūzikas ierakstiem.

Juris Lapinskis: Mū-

varēja dzirdēt jau daudz ko vairāk: Nīderlandes Radio, Deutsche Welle, BBC. Tomēr visam sākums bija "Radio Luksemburga".

Arī pats es dziedāju Pionieru pils zēnu kori, braucām pat uz Maskavu dziedāt diriģenta Centa Kriķa vadībā. Vienlaikus spēlēju dažādus instrumentus – raustīju kontrabasu skolas

/ Ja smadzenēs ir ļoti maz derīga – trūkst domu, ideju –, tad māksla tiek pārvērsta par šovu, cilvēks dzenas, lai jel kā izvirzītos.

zika man ir patikusi, cik vien sevi atceros. Manam tētiņam bija Latvijas laika "Vefsuper MD/39" radiouztvērējs, kurš kara laikā bija cietis un vairāk nestrādāja nekā strādāja. Maz ko varēja dzirdēt no mūzikas, taču es aizgrābts klausījos. Aparāts uztvēra Varšavu, Somiju, Zviedriju, Rīgu, Maskavu, vēl Viļņu... Pamazām mana apetīte auga. Mūsu mājas saimniekam bija radiouztvērējs "Rīga T-689" – tur bez jebkādiem traucējumiem

orķestrī, situ bungas, spēlēja ģitāru. Ballēs dziedāju, spēlēju.

Mūziku apgūt man bija iekšēja nepieciešamība, bez piespiešanas. Lai gan Bēthovenu tēvs ar slotas kātu un lietussargu esot daudzījies, lai viņš sēž pie klavierēm, lai trenējas – un iznāca Bēthovens. Mani neviens nedaudzīja, un arī Bēthovens no manis neiznāca. Taču man palaimējās, ka tētiņš par labu mācīšanos skolā pēc 7. klases beigšanas man

uzdāvināja radioaparātu "Rīga 10". Tas bija tālaika labākais radiouztvērējs. Un es jau drīz vien ieliku tajā tos īstos īsos viļņus (1, 13, 16, 19 m), un tad man atklājās pavisam jauna pasaule – dzirdēju Austrāliju, Ameriku, Londonu utt., utt. Tur skanēja jaunas, nedzirdētas dziesmas. Biju arī ierīkojis speciālas virziendarbības antenas labākai uztveršanai. Manas mājas rietumu pusē bija Bierīpmuižas parka lielie koki, un varēju savilk

dažnedažādas garās antenas... Un tā es pamazām augu mūzikā.

8.–9. klasē sameistarāju arī savu pirmo magnetonu, varēju sākt rakstīt un atskaņot mūziku. Un vēl man laimējās, ka šis mans aktīvais jaunības laiks – 14–18 gadi, kad cilvēks sāk tā īsti darboties un attīstīties, – sakrita ar maksimālo saules aktivitāti, pēdējo 200 gadu laikā tā bija lielākā saules aktivitāte (1958.–1959. gads).

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

Latviešu jaunieši par LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

→ 3. lpp.

Politkorektuma VĀJPRĀTS

→ 3. lpp.

DROSME UN MĪLESTĪBA VIENMĒR ATMAKSĀJAS

Saruna ar mācītāju,
bijušo iekšlietu ministru Ēriku Jēkabsonu

→ 5. lpp.

POLITIKA 21. gadsimts – kas mūs sagaida

Jevgēņijs Černihs

KARA DEMOGRĀFIJA

"950 miljoni afrikāņu un arābu gadsimta vidū apglabās Eiropu!" – tā apgalvo vācu sociologs un ekonomists, profesors Gunārs Hainzons (Gunnar Heinsohn), jau gadsimta sākumā pārdzīvot "tautu lielo pārvietošanos". Viņu mēdz saukt par "21. gs. Karlu Marksu".

No šāda paziņojuma aukstums pārsien pārkauliem. Gribas izsaukties: "Tas nevar būt! Nekad!!!" Iespējams, profesors, kabineta tārps, ir pārbijies no pēdējo nedēļu laikā redzētajām pārraidēm par migrantu vilni no Austrumiem, ieraugot savu fantastisko apokaliptisko prognozi... Diemžēl viss ir daudz nopietnāk.

Pirmkārt, Gunāra Hainzona raksts "Cik daudz afrikāņu tieksies uz Eiropu?" tika publicēts tad, kad bēgļu tēma tikai par retam parādījās masu ziņas līdzekļos, televīzijā. Tādēļ rakstu pat nepamanīja. Otrkārt, profesors, cilvēks nebūt ne ar vājiem nerviem, vairākas desmitgades strādā pie nopietnas zinātniskas tēmas – "kara demogrāfija". Hainzons lasa lekcijas ne tikai Brēmenes Universitātē, bet arī Berlīnes Valsts drošības akadēmijā, NATO Aizsardzības koledžā Romā. Treškārt, jau 2003. gadā savā pravietiskajā grāmatā Hainzons nevis vienkārši paredzēja, bet ar daudzu statistisku datu,

Mēs esam šeit uz palikšanu...

faktu, vēsturisku atsauču palīdzību pamatoja pašreizējo Āfrikas un Tuvo Austrumu bēgļu ielaušanos Eiropā, kas maz atšķiras no militāra iebrukuma, un islāma pēdējo gadu terorismu. Tolaik Tuvo Austrumu reģionā viss bija

kluss, bet Islāma Valsts (DAESH) pat vēl nebija izveidojusies. Sensacionālās grāmatas nosaukums ir "Dēli un pasaules virskundzība pasaulē: terora loma nāciju izaugsmē un pagrimumā".

Turpinājums 2. lpp.

MASU
IMIGRĀCIJAI

Mītiņš

"STOP masu imigrācijai!"

6. februārī plkst. 12.00–13.00 Rīgā pie Brīvības pieminekļa notiks pretimigrācijas mītiņš. Aicināti visi,

kas saprot un vēlas pretoties latviešu tautas iznīcināšanas plānam!

Pasākuma mērķis ir protests pret masu imigrāciju, kuru pieļauj ES un Latvijas valdība.

Mītiņš notiks, solidarizējoties ar vairāku Eiropas valstu patriotiskām organizācijām, kuras nolēmušas šajā dienā vienlaikus veidot pretimigrācijas un pretislamizācijas akcijas.

Pasākums notiek projekta "STOP masu imigrācijai!" ietvaros.

Vairāk: www.stopimigracija.lv

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskās-
sistēmanalītiskās
Grāmatu "Par tautu"
un "Par valsti" autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
likteni.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

*Sākums –
"DDD" Nr.5(331)*

KĀDĒL NETIKA ATJAUNOTA 18. NOVEMBRA LATVIJA?

Visa pasaule, izņemot Krievijas Federāciju, atzina jauno valsti, kas tika dibināta 1990. gada 4. maijā, par 1918. gada 18. novembra valsts turpinājumu. Domājams, Krievijas Federācija tāpat nebūtu atzinusi arī īsteni atjaunoto 18. novembra LR valsti par PSRS 1940. gada 17. jūnijā okupētās LR tiesību mantiniecību.

Pasaules valstis gan liekulīgi atzina LR "atjaunošanu", taču noklusēja par starptautisku noziedzumu – vardarbību (izmainot tās demogrāfisko situāciju) pret latviešu Brīvvalsti –, lai ANO un citām starptautiskām organizācijām nebūtu jāšoda vainīgie un jālikvidē vardarbības sekas. Ērtāk – vēl jo vairāk tāpēc, ka ir pietiekami daudz nopietnu pamatu – ir uzgrūst vainu uz cietušajiem, it kā LR būtu slikti apsargājus savas robežas, un šie nelegāli Latvijā būtu salīdusi tāpat kā meksikāņi ASV štatā.

Izrādījās, ka ASV bija pieņemama pret latviešu tautu PSRS veikta genocīda politika un tās turpināšanai noderīgi bijušās PSRS varas sistēmas izskolotie latviešvalodīgie kolaboracionisti, un tāpēc arī PBLA tika piespiesta milēt komunistus. Sarkano pulkvežu huntas un viņu valsts stratēģiskais partneris – ASV – bija tās, kas jau no paša sākuma izdarīja spiedienu uz "atjaunotās" LR varu un pārvilka svītru visām latviešu cerībām uz nacionālu valsti: visā jākopē ASV "salašu demokrātija".

Laikam ne viss gāja, kā vajag. Kaut kas ASV lika uztraukties, un ASV Prezidents Obama 2013. gada 30. augustā ielūdza triju Baltijas valstu prezidentus un lika viņiem skaidri saprast, ka ASV neatbalsta nacionālas valstis! Atbalstāmas esot tikai "demokrātiskas" valstis – tādas nacionālo salašu valstis kā ASV.

Ja neievērojam lielvalstu valdnieku pašpārliecinātās manieres – ko tas mums, latviešiem, nozīmē? Vispirms to, ka par valsts galveno funkciju (uzdevumu) vairs netiek uzskatīta iedzimto aizsardzība. Tā nolēmis kāds Vispasaules Vareno klubs. Un melnādainajam Obamam atliek tikai to izpildīt.

Kāda tad tagad ir galvenā valsts funkcija? Tad jau triju Baltijas valstu vietā var būt viena, ar vienu valdību. Jo trijas valdības pārvērstos par liekēžu varas kliķēm. Bet varbūt Baltijai nevajag savu atsevišķu valdību? Pietiek ar vienotu Eiropas valdību. Bet, ar ko tad tā Eiropa ir labāka? Galu galā tā mēs nonākam pie Vienotas Pasaules Valdības! Kas arī bija jāpierāda! Kādam Vareno klubam tā vajag. Un vienīgā pretestība šim vispasaules varas kārotāju plānam ir gaidāma no etnosu un to paš aizsardzībai vajadzīgo nacionālo valstu puses.

Bijušais ASV valsts sekretārs Zbignevs Bežinskis "atmodas" pirmajās dienās latviešiem ciniski iesaka: "Rikojieties ārkārtīgi piesardzīgi, jums ar laiku jāradas brīvprātīgas asimilācijas process, lai pakāpeniski Latvijas krieviski runājošie kļūtu par krieviski runājošiem Latvijas pilsoņiem, kas vēlāk kļūtu par krieviski runājošiem latviešiem. Alternatīvu nav. Vai jūs domājat, ka NATO nodrošinās jums militāru aizsegumu pret Krieviju un finansēs nelatviešu deportāciju?"

Tāda ASV uzvedība, kas līdzīga Krievijas Federācijas uzvedībai attiecībā pret Latvijas teritorijas iedzīvotājiem, dod pamatu aizdomām par kāda slepena pret latviešu tautu vērstā pakta (līdzīga Molotova-Brivvalsts paktam) starp abām lielvalstīm pastāvēšanu.

Sociāldemokrātiskās un komunistiskās idejas Latvijā savu melno darbu ir paveikušas. Šodien Latvijā nav un nevar būt nacionāla valsts... Iedzīvotāju nacionālais sastāvs ir tāds, kas neļauj tādu izveidot. Komunistu radītā šī viltus LR ir vilksusi laiku, lai tie, kam bija tiesības atjaunot Latvijas Brīvvalsti, paspētu izmirt. Arī to necīgo pārpalikumu, kas vēl pagaidām dzīvs, pastāvošā vara, sava miļā miera labad, turpina muļkot ar visādām preambulām, referendumiem un tautas nobalsošanām, līdz būs miris pēdējais bijušās Latvijas Brīvvalsts pilsonis. Faktiski vilciens jau ir aizgājis un ūdens aiztecējis tā, ka iekāpt ne vienā, ne otrā vairs nav iespējams.

Turpmāk vēl...

POLITIKA

21. gadsimts – kas mūs sagaida

Turpinājums no 1. lpp.

Modernais vācu filozofs Peters Sloterdijk (Peter Sloterdijk) grāmatas ievadā raksta: "Līdzīgi kā "Kapitāls" bija marksisma bībele, Hainzona grāmata uzskatāma par darbu, kas liek pamatus jaunai sfērai, ko ar pilnām tiesībām var nosaukt par demogrāfisko reālismu." Jāsecina – Gunārs Hainzons ir jaunas zinātnes pamatlicējs.

Tomēr profesora-reālista bažas toreiz netika sadzirdētas. Grāmata netika tulkota ne angļu, ne krievu valodā. Par Hainzonu arī tagad nedzirdam. Kasandras pareģojumi visos laikos nav patikuši. Labi vēl, ka mūsdienās nedezina uz sārtu.

JAUNIEŠU BURBULIS

Tātad – kāda ir mūsu laikmeta jaunā Marksa demogrāfiskā "Kapitāla" būtība. Vēl pirms divpadsmit gadiem, gadsimta sākumā, Hainzons brīdināja: galvenais drauds Rietumiem jau 21. gadsimta pirmajā ceturtdaļā ir tā saucamais "jauniešu burbulis" Tuvas Austrumos un Āfrikas dienvidu Sahārā (kad 20 procenti no sabiedrības ir jaunieši vecumā no 15 līdz 24 gadiem). Pretsvars "darbspējīgā vecuma burbulim" Austrumāzijā un Latīņamerikā, "novecojošo burbulim" Japānā un Eiropā. Kā redzam, tieši no šī arābu-āfrikāņu "burbuļa" pēdējos mēnešos Eiropā gāžas migrantu straume. Starp citu, visi ir pamanījuši lielo jauniešu īpatsvaru starp bēgļiem – patiesībā neraksturīga pazīme bēgšoajiem no kara. Tādējādi profesoram izrādījās taisnība. Bet tie ir tikai ziedīņi. Pilnībā "jauniešu burbulis" Āfrikā un Tuvas Austrumos uzpūtīsies 2025. gadā – gadsimta sākumā pareģo Hainzons. Globālais apdraudējums, ko tas radīs vairākas desmitgades, var padarīt 21. gadsimtu daudz asiņaināku par 20. gadsimtu.

"Pārāk liels jauniešu skaits gandrīz vienmēr noved pie asinsizliešanas un impērijas radīšanas vai tās sagraušanas." Profesors pat lieto terminu "jauniešu ļaundabīgā demogrāfiskā prioritāte". Vardarbības tendence palielinās tajās sabiedrībās, kur jaunatne vecumā no 15 līdz 29 gadiem veido vairāk nekā 30 procentus sabiedrības. Turklāt šādā situācijā nav svarīgi, kā vārdā tiek veikta vardarbība: reliģija, nacionalisms, marksisms, fašisms... Galvenais ir jaunatnes prioritāte. Gluži kā pulvermuca, kurai atliek tik piešķilt uguni... Un to regulāri piešķil.

Tagad planēta pēkšņi sastinga ar islāmisko teroristu. No kurienes radušies dižēnā pasaules reliģijā – Islāmā – karojošie fanātiķi,

nesaprašānā ir politologi un sabiedrība.

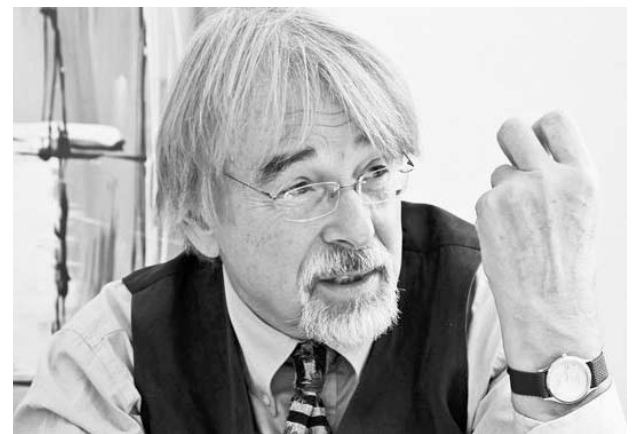
Ar islāmīstiem 1916.–1918. gadā Austrumos nesastapās leģendārais britu virsnieks, par Ārābijas Lorensu sauktais Tomas Edvards Lorens. Islāmīstus 1941.–1943. gadā nesastapa arī hitleriskais feldmaršāls Rommels ar iesauku Tuksneša lapsa. Bet tagad DAESH met izaicinājumu Rietumiem. Dienas kārtībā – lielvaru antiislāmiskās koalīcijas izveidošana, līdzīgi kā agrāk – antihitleriskā koalīcija.

Tomēr zem Saules nekā jauna nav. Mūsdienu islāmīstiem, kā izrādās, bija priekšteči – kristieši – tā apgalvo Hainzons. Dižēnās pasaules reliģijas Kristietības sekotāji. Kā mazas Eiropas valstis, tādas kā Portugāle un Spānija, varēja iekarot milzīgus pasaules reģionus, pasludinot par savām kolonijām – sev jautā profesors. Pastāv maldīgs uzskats, ka tas notika tā laika Eiropas pārapdzīvotības dēļ.

Patiesībā pārapdzīvotības nebija! 1350. gadā Spānijā dzīvoja deviņi miljoni cilvēku. 1493. gadā, kad sākās lieli koloniālie iekarotāji, tikai seši miljoni. Par trešdaļu mazāk! Tomēr šajā periodā spāņu ģimenēs strauji palielinājās dzimstības koeficients: no 2–3 līdz 6–7 bērniem. Lādīte vienkārši atvērs. 1484. gadā Pāvests izdeva īpašu rīkojumu, ka mākslīga dzimstības ierobežošana tiks sodīta ar nāvi. Sārtos masveidā tika sadedzinātas visas iespējamās burves un raganas. Mūsdienu izpratnē tās bija vecmātes, kuras zināja kontracepcijas metodes, varēja pārtraukt grūtniecību. Rīkojums bija nepieciešams. Jo "melnā nāve" – mēris – 14.–15. gadsimtā izplāva trešdaļu Eiropas. Pāvesta rīkojuma rezultātā vidējais vecums, kas 1350. gadā bija 28–30 gadi, nokrita līdz 15 gadiem 1493. gadā. Ģimenēs bija pārāk daudz puīšu, kuri nezināja, kur likt savus spēkus. Radās jauniešu burbulis, kas draudēja pārplīst.

DĒLI AIZIET KARĀ!

Šo sprādzienbīstamo masu veikli novirzīja tālāk no Eiropas krastiem. Kristus, Pāvesta, Spānijas un Portugāles vārdā tika iekarotas svešzemju kolonijas. 95 procenti iekarotāji-konkistadori bija ļoti jauni. Spānijā viņus sauca pat par "secundone" – otrie dēli! Viņi bija tie, kuri likvidēja diženo inku impēriju Dienvidamerikā, un citas vietējās tautas. Lai gan viens no galvenajiem kristietības baušļiem ir "Tevis nebūsi nogalināt!", jaunie konkistadori uzvarēto tautu pakļāšanu, iznīcināšanu neuzskatīja par grēku.

Vācu sociologs un ekonomists, profesors Gunārs Hainzons:

"Pārāk liels jauniešu skaits gandrīz vienmēr noved pie asinsizliešanas un impērijas radīšanas vai tās sagraušanas."

Reliģiskie darboņi taču iedvesa jauniešiem, ka viņi nav slepkavas, bet gan taisnības cīnītāji, kuriem ir pienākums iznīcināt pagānus un grēciniekus par godu dievam un ar varas atļauju.

Portugāles un Spānijas piemēram vēlāk sekoja Anglija, Holande, kas izveidoja savas kolonijas Dienvidamerikā, Indijā, Āfrikā, ar zoben un krustu pavērdzinot vietējos pagānus.

Starp citu, daudzajos karagājienos, kurus organizēja Romas pāvesti pret musulmaņiem, arī bija daudz jauniešu. Vēsturē zināms pat bērnu karagājiens un "ganu gājieni". Sos iekarotājus-konkistadorus, kolonizatorus Hainzons arī nosauc par "kristiešiem". Jaunieši, būdami gatavi pieņemt ideoloģiju, kas viņus attaisno un atbrīvo no jebkādas atbildības: "No šīm svētajām grāmatām, vai tas ir Korāns, Bībele, "Mein Kampf" ("Mana cīņa"), "Komunistiskais manifest" utt., tiek ņemts tas, kas attaisno mērķi.

Jūs zināt, ka īstenosīt vardarbību, bet vēlaties, lai sirdsapziņa jūs nemicītu. Jūs nogalināt idejas labā, tāpēc jūs esat – taisnīgie. Bet, kad jaunieši vairs nav demogrāfiskā pārsvarā, tad interese par šīm grāmatām, kas nodrukātas miljonus eksemplāru, zūd: visi jau zina, ka, izņemot ideoloģiskus atkritumus, tur nekā cita nav."

UN ĻEŅINS, TĀDS JAUNS...

Interesanti no Hainzona zinātnes skatupunkta paskatīties uz Krievijas neseno vēsturi. Krievijas impēriju 1917. gadā sagrāva bolševīki – marksisti. Pirmo marksistu – kaut arī jucekliks – vidū bija faktiskos valsts vadītāju patdomnieka dēls, prestižās Pēterburgas universitātes students Aleksandrs Uļjanovs. Kopā ar studentu Ševirevu, bagāta tirgotāja

dēlu, viņš izveidoja partijas "Tautas griba" "Terroristisko frakciju". Uļjanovs pārdeva savu gimnāzijas zelta medaļu. Par saņemto naudu teroristi iegādājās sprāgstvielas, lai uzspīdīnātu imperatoru Aleksandru III. Protams, svēto brīvības, vienlīdzības, brālības principu vārdā. Savzvērestību atklāja. Piecus teroristus-revolucionārus pakāva. Vecākajam no sodītajiem bija tikai 26 gadi. Uļjanovam – 21. Ševirovam – 23. Jaunākais Uļjanova brālis Vladimirs (topošais pasaules proletariāta vadonis Ļeņins) pievienojās revolūcijas lietām 17 gadu vecumā. Tāpat kā bagāto zemes īpašnieku dēls Trockis – topošais viņa vārdā nosauktā marksisma novirziena ideologs. Staļins – 16 gadu vecumā.

Lielākā daļa padomju vadoņu pievienojās marksismam jaunībā. Tolaik Krievijā bija demogrāfiskais bums. Nonākot pie varas, šie idejiskie cīnītāji par tautas laimi Krievijā uzreiz organizēja masveidīgu Sarkano terorismu. Nolaida asintīpas! Pirmā pasaules kara, revolūcija, pilsoņu kara, sarkanais terors, kolektīvizācija, Gulags, Otrais pasaules karš iznīcināja desmitiem miljonus cilvēku. Dzimstība kritās... 20. gadsimta beigās sabruka PSRS, marksisma-ļeņinisma balsts, pašķīda sociālistisko valstu bloks. Miljonu tirzās izdotie Marksa-Engelsa-Ļeņina-Staļina sacerējumi pārvērtās makulatūrā. Pirms tam tika sagrata visbriesmīgākā 20. gadsimta ideoloģija – nacisms, kas aplicināja koncentrācijas nometnes, gāzes kameras, "nepilnvērtīgo tautu" iznīcināšanu. Bet tā bībele – "Mein Kampf" – tika aizliegta.

Un – še tev! Pēc Berlīnes mūra krišanas kā iepriekš norimušais velns no izlietnes notekas izspruka islāms. Jaunie teroristi, vairums gados jauni...

Turpinājums 6. lpp.

Latviešu jaunieši par LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU

Aivara Sluča organizētā konkursa

“Kapēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija” darbs

Emīlija Aleksandra Verhoustinska

20 gadus veca

Karš nes upurus. Pat šobrīd, divdesmit pirmajā gadsimtā, valstis nodarbojas ar mantkārīgu savu teritoriju paplašināšanu un noteikumu ieviešanu citās valstīs. Krievijas iebrukšana Ukrainā ir sacēlusi pamatīgu vētru un bailes visā Eiropā, pat pasaulē. Bet vairāk nekā pirms pusgadsimta notikušais Otrais pasaules karš, sen jau pasludināts kā beidzies, tomēr Latvijā vēl turpinās – nevis ar ieročiem, bet ar idejām. Kara atstātās sekas, Molotova-Ribentropa noslēgtās vienošanās rezultāts, ir jūtamas vēl šodien. Latvijā mīt Krievijas piektā kolonna, kas ikdienā pauž neiecietību pret likumīgajiem Latvijas šaimniekiem, latviešiem. Šo piekto kolonu, šos kolonistus, ar informatīvā kara palīdzību savās interesēs izmanto Krievija.

Latvija ir bijusi okupēta, kolonizēta, bet pretējais process – deokupācija un dekolonizācija – nav noticis. Būtībā Latvijas Republika, kāda tā tika dibināta 1918. gada 18. novembrī, nav vēl pilnībā atjaunota. Tā saucami nepilsoņi, kuri tika iepludināti Latvijā okupācijas laikā kā militārie okupanti, civilokupanti, kolonisti, vēl joprojām atrodas mūsu valsts teritorijā, turklāt ar tiesībām iegūt Latvijas pilsonību. Es uzskatu, ka viņu un viņu ģimenes locekļu vienīgās tiesības ir atstāt Latvijā, jo šeit ieradusies, pārkāpjot 1949. gada Ženēvas konvenciju un starptautisko tiesību būtību. Dekolonizācija, tas ir, šo personu tiesiska izraidīšana uz viņu etnisko dzimteni, ir jāveic ar pieņemtu likumu spēku un mūsu tautas gribas apliecinājumu.

Lai pareizi veiktu Latvijas dekolonizāciju, kā jau kāpjot jebkurā kalnā, būtu jāšķir no pašas apakšas. Latvijas pamati ir iedzīvotāji – latviešu tauta, kas ir radījusi Latvijas valsti savas nacionālās kultūras kopšanai. Lielākajai daļai latviešu vajadzētu saprast, ka dekolonizācija Latvijā

tiešām ir viens no primārajiem mērķiem valstī. Latvieši vēsturiski ir tikusi okupēti, spiesti, nīcināti un pirmo brīvības smaržu cittauniešiem. Iedzīvotāji neiebilst, ka valsts sponsorē tā saucamo mazākumtautību (lasi: krievu) skolas Latvijā, atņemot pašu sirmgalviem pensijas un mierīgas vecumdienas. Turklāt tas notiek vēl 25 gadus pēc Neatkarības deklarācijas pasludināšanas!

Es uzskatu, ka kolonistu klātbūtne rada ne vien krievisku vidi Latvijā, bet lielā mērā ir saistīta arī ar ekonomisko pagrimumu, ar naudas trūkumu valsts budžetā. Valsts uztur viņu skolas, maksā viņiem pabalstus, pensijas... Tas ir netaisnīgi pret latviešu pensionāriem, kuri ir izcietuši okupācijas gadus. Vai vēl joprojām viņiem būtu jādalās ar saviem apspiedējiem?! Rezultātā pārējiem iedzīvotājiem nākas saskarties ar neapmierinātiem, pamatoti aizvainotiem, kašķīgiem latviešu pensionāriem sabiedriskajā transportā... Bet tieši šie sirmgalvi ir mūsu valsts atbrīvotāji. Tieši viņi izcīnīja valsts neatkarību, tieši viņi sāka rakstīt vārdu “Latvietis” ar lielo “L”. Šo senču pēcnācējiem vajadzētu turpināt iesāktu kustību, mudinot savus draugus, bērnus, ģimeni saprast, ka saulespuķu sēklu sējuma uz Rīgas ielām, lamāšanās un nemitīgās telefonu zādzības, kas aktuālas krieviski runājošo jauniešu vidū uz ielām, nav tas, ko latvieši novēlētu piedzīvot arī savām atvasēm.

Cittauniešu procents no visas valsts iedzīvotāju skaita ir nesamērīgi liels. Latviešu ir tikai mazliet vairāk nekā puse. Un liela daļa no tiem tāpat pamet Tēvzemi – labākas dzīves meklējumos. Un kā nu ne – latviešu dzimtenē Latvijā ir gluži krieviska vide. Latviešu jaunieši tiek diskriminēti darba tirgū, jo nezina krievu valodu. Tas ir nenormāli!

Es domāju, ka latvieši pārāk dziļi klusē par ilgām pēc dekolonizācijas. Sirds dziļumos mūsu tauta vēlas beidzot būt brīva, bet ikdienā klusē. Šis ilgas ir jāatmodina aktīvai rīcībai. Sākot dekolonizācijas kustību iedzīvotāju vidū, kalngale būtu jau gandrīz sasniegta. Ar preses palīdzību tiktu iegūti vēl lielāks atbalsts un izmisīgos centienus sadzirdētu arī valsts iestādes. Tāpēc arī

žurnālistiem ir jāapzinās savs latviskums un jāšķir runāt par mūsu tautas apspiestību zem kolonistu, sveštautiešu sloga. Dekolonizācija ir jāveic – par to nevar būt strīdu.

Ja tiktu veikta dekolonizācija un cittaunieši atgrieztos mājās, strauji pieaugtu darbinieku pieprasījums. Izbraukušajiem latviešiem būtu iemesls atgriezties dzimtenē, palīdzēt Latvijas ekonomikā un izaugsmei, vairojot eksportu. “Gaišs būtu tīrāks”, un latviešiem nevajadzētu

rokām, pārtiku un siltām zeķēm grasās uzņemt vēl svešiniekus, kuriem ir pilnīgi citāda dzīves un kultūras uztvere. Turklāt ne Latvijā, ne citā valstī Eiropā nezina, ko ar viņiem īsti iesākt, neviens nav noteicis kādus ultimātus vai likumus svešzemniekiem, un tas var novest pie milzīga kriminālās pasaules uzplaukuma. Vai tiešām savā dzīvesvietā latvieši būtu gatavi uzņemt pilnīgus svešiniekus uz visu atlikušo vēsturi, tādējādi pazudinot sevi?!

ВОТ! МЫ УЖЕ ТОПАЕМ НА РОДИНУ!

Dekolonizācija, uz kuru ir tiesības mūsu tautai, liktu aizdomāties arī pārējām valstīm par imigrantu uzņemšanas jautājumu, tas nozīmētu, ka arī šīm valstīm nākotnē nāksies veikt tādu kā dekolonizāciju, ja vien vēlēšies pastāvēt.

justies nožēlojami par to, ka viņi neprot krievu valodu. Krievvalodīgo skolu darbības pārtraukšanas gadījumā valsts iegūtu līdzekļus, kurus varētu izmantot latviešu bezmaksas izglītības pilnveidošanā, piemēram, paaugstinot skolotāju algas.

Ne vienam nav noslēpums, ka okupanti pēc dabas ir agresīvāki nekā vietējie iedzīvotāji, tieši tāpēc viņi ir spējuši valsti okupēt. Bet karam beidzoties, iedzīvotājiem kļūst nepatīkami katru dienu sadzīvot ar tā atstātajiem okupantiem. Absurdi liekas, ka Latvijas valsts šobrīd ir gatava brīvprātīgi pieņemt vēl cittauniešus, kas atbēguši no Sirijas, Libijas vai citām mazāk attīstītām valstīm. Protams, ir jauki palīdzēt grūtībās nonākušajiem cilvēkiem, bet jāreķinās, ka, karam beidzoties, viņu valstīs, viņi nesastāsies rindā, lai atgrieztos dzimtenē, tieši otrādi, viņi Eiropā bruks arvien vairāk un vairāk, jo slinkā daba čukst, ka te ir labāki apstākļi. Latvieši jau šobrīd cīnās ar sveštautiešu pārsvaru lielākajās pilsētās, bet ar atplestām

Lai sasniegtu kalna virsotni, jāmēro garš ceļš. Bet vispirms katram iedzīvotājam, katram latvietim vajadzētu par to aizdomāties. Kāda tad ir istā valsts brīvība? Kāds lepnums latvietim būtu par savu tautu, ja tā būtu iekustinājusi dekolonizāciju, kāds pārsteigums būtu pārējām valstīm, izdzirdot, ka Latvijā saspārojies, ka Latvijā ir milzīgs spēks, ka Latvijā ir atbrīvojusies no kara atstātajām sekām. Veicot dekolonizāciju, augtu latviešu pašapziņa un, atgriežoties izbraukušajiem latviešiem, atgrieztos tautas labklājība. Latvieši spētu atjaunoties gan fiziski, gan garīgi. Latviskā vide valstī veicinātu tautas kultūru un, domāju, arī ekonomisko izaugsmi, jo valsts galvenās rūpes būtu par latviskas Latvijas veidošanu. Dekolonizācija, uz kuru ir tiesības mūsu tautai, liktu aizdomāties arī pārējām valstīm par imigrantu uzņemšanas jautājumu, tas nozīmētu, ka arī šīm valstīm nākotnē nāksies veikt tādu kā dekolonizāciju, ja vien vēlēšies pastāvēt.

Politkorektuma VĀJPRĀTS

Apkarojot visu patiesi nacionālo, skaisto un pareizo, politikorektie liberasti nenogurstoši piesauc mistiskas “Eiropas vērtības”, kuras esot jāliek pamatā Latvijas nākotnes attīstībai. Līdz šim gan neviens no fanātiskajiem “vērtību” aizstāvjiem nav nosaucis vārdā šīs “vērtības”, taču pārmaiņas dažādās dzīves sfērās liek saprast, ka ar šādām “vērtībām” ceļš uz elli ir bruģēts.

Pagājušā gada nogalē Amsterdamas Karaliskā muzeja darbinieki preses konferencē informēja par lēmumu mainīt mākslas darbu nosaukumus, svītrojot, piemēram, vārdu “nēģeris”, jo tas, lūk, esot aizskarošs un rasistisks. Visiem saprātīgi domājošiem cilvēkiem ir skaidrs, ka Eiropu pārņem politikorektuma vājprāts, bet tā saucamās “Eiropas vērtības” ved civilizāciju pretim iznīcībai.

Lūk, ko nodomājuši Amsterdamas muzeja darbinieki:

Amsterdamas Rijksmuzejs (Karaliskais Amsterdams) nolēmis mainīt tos 220 tūkstošu mākslas kolekcijas darbu nosaukumus un aprakstus, kurus varētu uzskatīt par naidīgiem un agresīviem. Vārdi, ko eiropieši līdz šim lietojuši ikdienā, lai aprakstītu citas kultūras vai cilvēkus, piemēram, “nēģeris”, “indiānis” vai “punduris”, tiks aizvietoti ar ne tik rasistisku terminoloģiju.

“Mērķis ir nelietot vārdus, ko citiem devuši baltie,” paskaidroja Martina Gosselinka – Rijksmuzeja vēstures nodaļas vadītāja. Kā piemēru Gosselinka minēja: “Mūs, holandiešus, dažreiz sauc par *kaas kops* jeb sieragalvām. Mums taču nepatīktu, ja kādas citas valsts muzejā piegleznas, kurā mēs būtu attēloti, būtu apraksts “*kaas kop* sievietei ar *kaas kop* bērnu”. Tas ir tieši tas, kas šeit notiek.”

Gosselinka paskaidroja, ka pie izmaiņām tiek strādāts jau vairākus gadus, bet tikai pēdējo mēnešu laikā tas sācis reāli darboties. Lai sabiedrību informētu par šo notikumu, februāra beigās tika sasaukta preses konference.

Šī ir pirmā reize, kad kāds Eiropas muzejs tik mērķtiecīgi ir saskaņoti darbojas, lai mainītu mākslas darbu nosaukumus un aprakstu – norādīja Rafaels Roigs, Starptautiskās muzeju padomes, kas ir Francijā bāzēta pasaules muzeju asociācija, vecākais programmu koordinators un ētikas komitejas pastāvīgais sekretārs.

“Mums iepriekš bija sūdzības par konkrētu objektu nosaukumiem, ka tie ir pārāk agresīvi, taču, cik man zināms, šī ir pirmā reize, kad sastopamies ar reālu diskusiju par mākslas darbu nosaukumiem un aprakstiem,” sacīja Roigs. “Mēs ļoti atbalstām Rijksmuzeja lēmumu.”

Projektā ar nosaukumu “Koloniālās terminoloģijas koreģēšana” iesaistījušies 12 Rijksmuzeja vēstures departamenta kuratori. Viņu uzdevums būs pārskatīt digitālos katalogus un nomainīt nosaukumus.

8 tūkstoši nosaukumu un aprakstu tika mainīti jau pirms muzeja atvēršanas pēc ilgstošas renovācijas 2013. gadā, taču joprojām ir darbi, par kuru “eksotiskajiem” nosaukumiem ir diskusijas.

Muzeja kolekcijā ir 1,1 miljons vienību un apmēram ceturtdaļa no tiem ir digitalizēti. Pēdējā mēneša laikā apmēram 200 darbu aprakstos ir atrasti aizskaroši vārdi, kuri, pēc muzeja darbinieku domām, ir jānomaina.

Kādreiz šis 1990. gadā tapušās mākslinieka Simona Marisa gleznas nosaukums bija “Jauna nēģeru meitene”. Tagad gleznu sauc “Jauna meitene ar vēdekli”.

Ziņas pirmavots: http://artsbeat.blogs.nytimes.com/2015/12/10/rijksmuseum-removing-racially-charged-terms-from-artworks-titles-and-descriptions/?_r=2

ZŪD DVĒSELISKUMS

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Kāds gan tam sakars?

Juris Lapinskis: Ja nebūtu bijusi šīs saules aktivitātes, es radio īsajos viļņos vispār neko nebūtu dzirdējis. Saules izvirdumi jonizē mūsu zemeslodes atmosfēras augšējos slāņus. Un pret šo jonizēto slāni, kas atrodas apmēram 70–100 km augstumā, radioviļņi no BBC antenas atstarojas un kā pret spoguļi tainī manā antenā iekšā.

Tā es saklausīju pasaules skaistāko mūziku. Līdz 1960. gadam jau biju sarakstījis kādas 100–150 lielās 500 metrīgās lentas ar vislabākajiem pasaules dziedoņiem, orķestriem, skaistāko mūziku – man bija tas, kas praktiski nebija nevienam citam (vismaz Latvijā), un vēl superkvalitātē: kā tagad uz FM, tikai mono.

Tāds bija sākums.

DDD: Un kad tu kļuvi par vadošo ierakstu speciālistu Latvijā?

J.L.: Ar platēm sāku nodarboties tad, kad šī radio-uztveršana praktiski vairs nebija iespējama, kad iestājās saules aktivitātes minimums – 11 gadu periods. Pieprasījums pēc mūzikas bija liels, un es biju spiests noorganizēt to, ko šajos laikos sauc par MLM sistēmu. Es atrados pašā spicē, tie, kuriem es ierakstīju mūziku, protams, neturēja sveci zem pūra un atkal rakstīja saviem draugiem, kas bija nākamie klienti. Un tā visa sistēma vērsās plašumā.

DDD: Tā Latvija piepildījās ar mūziku?

J.L.: Jā, Latvijā man bija vismaz kāds tūkstotis tā saucamo klientu. Faktiski jau tie neskaitījās klienti, jo es mūziku netirgoju. Vienkārši – cilvēki sameta naudiņu kopējā katlā, un

kombināciju nekā valodā. Japānā katram bērnam pamatskolā ir jāiemācās spēlēt kādu mūzikas instrumentu. Mūzika ir pavisam cita, daudz augstāka, gudrāka pasaule.

DDD: Vai mūzika varētu palīdzēt latviešiem iziet no kultūras krīzes?

J.L.: Šobrīd krīze ir arī izglītībā – muzikālajā, mākslinieciskajā izglītībā. Tā būtu jānovērš pirmām kārtām. Bērnu dzīvē ir jāienes harmonija. Bērniem ir jānodarbojas ne tikai ar sportu, bet arī ar dziedāšanu, sākot jau ar pirmo klasi, pat bērnudārzā. Man tēvs ļoti daudz dziedāja, arī mamma – viņi zināja milzum daudz tautas dziesmu.

Dziedāšana un mūzika kopumā attīsta bērna dvēseli. Tas ir viens no galvenajiem faktoriem. Un tieši tas mums, latviešiem, ir nepieciešams.

DDD: Latvieši jau principā ir dziedātāji. Kā tu vērtē pēdējo gadu Dziesmu svētkus?

J.L.: Ļoti negatīvi.

DDD: Kāpēc?

J.L.: Redzi, lielākais labums no Dziesmu svētkiem ir kopā sanākšanas prieks. Bet padziedāt var arī, sanākot kopā Jāņos un citos latviešu svētkos. Taču dziesmu svētki ir kļuvuši divaini – kāpēc nabaga bērnus līdz ģībšanai nomoka jau no agra rīta? Tikai tāpēc, lai mēs būtu labākie pasaulē?

DDD: Mēs jau esam, tā teikt, labākie pasaulē ar to vien, ka mums ir šāda Dziesmu svētku tradīcija.

J.L.: Protams, pret to man nav iebildumu.

DDD: Bet kāda ir tava attieksme pret Dziesmu svētku programmu? Vai esi pamanījis, kādas dziesmas tiek izvēlētas?

J.L.: Jā, tieši tas mani

Dziesmu svētki nav jātaisa nedēļu garumā.

Manuprāt, tiek ienesa nevajadzīga sacensība. Latvijā tiek organizēti pat koru kari – tieši tāpat kā sporta sacensības. Bet saproti, tā ir runa ar diviem galiem. Arī autoavārijas notiek, dzenoties pēc “rekordiem”, – ieskrien kokā, nositas, un viss. Ja smadzenēs ir ļoti maz derīga – trūkst domu, ideju –, tad māksla tiek pārvērsta par šovu, cilvēks dzenas, lai jēl kā izvirzītos.

DDD: Tu domā, ka māksla, šajā gadījumā koru dziedāšana, tiek nonivelēta līdz sporta līmenim?

J.L.: Dīemžēl tā tas tiek darīts. Un sports mūsu sabiedrībā tiek celts debesis. Bet kāda man daļa, cik Porziņģis bumbas iemetis, cik pārtvēris?! Tas liecina vienīgi par stulbumu, par aprobežotību, kas cilvēku padara par pakalpiņu šim zelta teļam – naudai, kas tiek iepludināta sporta industrijā. Un koru dziedāšana tiek pārvērsta par tādu pašu sacensību un izrādīšanos – šovu, biznesu.

DDD: Tādējādi zūd mākslinieciskā kvalitāte, dvēseliskums?

J.L.: Protams.

IR JĀSĀK AR SKOLU

DDD: Kāpēc tu raidījimos “Gaismas pils” parasti atskaņo, ja tā var teikt, vecu mūziku?

Juris Lapinskis: Tā nav “veca” mūzika – vai tad Mocarta un Bēthovena darbi var kādreiz novecot? Tie ir izdzīvojuši simtiem gadu un ir pārbaudītas vērtības, kas nekad nenoveco. Bet “jaunā” mūzika reti parādās normālam cilvēkam pieņemama. Piemēram, Elvis Preslijs ir vispelnošākais dziedātājs pēc naves – viņa plates šodien pērk vairāk nekā, simtiem šodienas pikstētāju, naudētāju, idētāju, režēju, klepotāju, runātāju plates kopā ņemtas. Paskaties, ar ko gan šobrīd tā saucamie mūziķi nenodarbojas, lai šokētu publiku – gorās plikiem dibeniem, rij zobenus utt. Bet man to nevajag! Man vajag labu mūziku. Taču mūsu dzīve ir pārvērsta par trako māju.

Drausmīgi ir tas, ka rezultātā jaunieši ir kļuvuši nežēlojami primitīvi savās smadzenēs.

DDD: Tikuši mērķtiecīgi primitivizēti?

J.L.: Jā, diemžēl tieši tā. Debilizēti, primitivizēti, zombēti, hipnotizēti, jo šādu apmautu primitīvu lopu baru ir ļoti viegli uzrādīt kaut kam, manipulēt, viegli iespaidot u.tml.

DDD: Es gan iebildīšu, jo mūzikas pasaulē ir arī vērtīgi sasniegumi – latviešiem ir lieli talanti klasiskajā mūzikā.

J.L.: Tā ir atkal cita pasaule, piekriti. Tiek atskaņoti dižie klasiķi, bet šajos laikos daudzi komponisti

cenšas vienu noti uz visām pusēm kombinēt un aizvilkt pa kādiem ceturdaļtoniem uz augšu, uz leju – ķīniešu manierē, arābu, indiešu utt. manierē... visādus jocīgus locījumus ar balsi veidot... Vārdu sakot, cenšas kaut kā atšķirties no tā, kas ir bijis. Bet nekā patikama jau tur nav. Tu jau zini, ka viss ģeniālais ir vienkāršība.

Kā Mocarts – it kā vienkāršs, bet šī mūzika ir tik skaista, loģiska un secīga, un cilvēkam patīk šīs skaņas. Ir patikamas skaņas un nepatikamas. Tāpat ir ar valodu. Kad cilvēks skaisti runā, valoda burvīgi kā dziesma plūst, bet ir arī tā, ka liekas, cilvēks sliktāk par suni rej, kaut gan viņš cilvēku valodā runā.

Mūzika – tā ir ļoti smalka dvēseles lieta. Bet it īpaši šālaika mūsu nabaga vieglās mūzikas izpildītāji ir tik nežēlojami, cik nežēlojami vien var būt, – tur nav ne ko redzēt, ne ko dzirdēt. Kad sākas disko laiki, televīzija ar kliptiem faktiski nokāva mūziku, tā pārvērtās par piedēkli, par pavadijumu lēkātājiem. No mūzikas ir maz kas palicis. Ir tikai bezjēdzīgi šovi, mākslīgi veidojumi, kas radīti mūzikas izkļūšanai un prātu apdullināšanai. Tās ir radošā pagrimuma sekas un šī pagrimuma līmeņa rādītājs.

DDD: Tu ļoti skarbi formulēji problēmu, pasakot, ka viss ir slikti. Bet ko darīt, kā dzīvot, lai tas tā nebūtu? Kā lai atdzimst kultūra?

J.L.: Kā jau minēju, ir jāsāk ar skolu. Mūsu skolas nav uzdevumu augstumos. Tu teiksi, ka slavēju padomju laikus, bet tik tiešām – tie skolotāji, kas bija padomju laikos, ir labākie skolotāji pasaulē.

DDD: Tātad skolotāju loma kultūras atdzimšanā ir ļoti svarīga?

J.L.: Jā. Pieminēju atkal Japānu – tur bērnam izvēlas nevis skolu, bet skolotāju, kuram ir jābūt visgaisākajam, visgudrākajam, vislabestīgākajam cilvēkam pasaulē. Skolotājs ir tas, kurš savu bagātību – savu attīstības līmeni un gudrību – cenšas nodot kā stafetes kociņu bērniem, saviem skolniekiem. Un bērns būs viņa turpinātājs. Tam bērnam savukārt būtu jāuzkāpj tajā pašā augstumā, lai gan nebūtu slikti, ja viņš pacenstos uzkāpt par vienu pakāpi augstāk nekā viņa skolotājs. Un viņam savukārt sava dzīves sasniegumu bagāža arī ir jānodod tālāk – saviem pēcnācējiem un tautai. Bet pie mums notiek pilnīgi pretējais – tauta tiek izdzēsta, noniecināta, likvidēta visiem iespējamiem līdzekļiem.

DDD: Mēs dzīvojam valstī, kur skolotājs absolūti nav prestižs amats.

J.L.: Un tas ir nežēlojami noziedzīgi. Absurdi, ka skolotājiem jāriko streiki, lai izlūgtos kaut kādu ele-

mentāru darba samaksu. Skolotājiem ir jāpūcās visu mūžu – viņiem jābūt gudrākiem, nekā patlaban viņi ir. Bez skolotāja normāls cilvēks nevar attīstīties, tikai kopā ar skolotāju. Klātbūtnes efekts, ko skolotājs var dot attiecīgā

uztraucas, ka privātās struktūrās vairāk nopelna, un, ja nemaksās viņiem, tad darbaspēks aizies uz privātām firmām. Tātad, lai skolotāju alga pārspētu šo privāto firmu un valsts ierēdņu apmaksu, tai būtu jābūt 5000 eiro mēnesī. No

Dziedāšana un mūzika kopumā attīsta bērna dvēseli. Tas ir viens no galvenajiem faktoriem. Un tieši tas mums, latviešiem, ir nepieciešams.

brīdi, nav atsverams. Tāpēc nevar salīdzināt dzīvu skolotāju ar pašmācību internetā.

PRIMITIVIZĀCIJA AR PASAULES VARENO NAUDU

Juris Lapinskis: Tiem, kuri to vēl nesaprot, vajadzētu apjēgt, ka esam iebrukusi purvā – istās vērtības tiek degradētas. Izdabāšana un spēlēšana uz nedomājoša puļa interesēm – pliks sekss, primitīva kopošanās, porno-grāfija – mūs ir novedusi ne tikai līdz krīzei, bet pat līdz pilnīgam kraham. Pat daudzu primitīvu, mazattīstītu tautiņu vai trešās pasaules valstu iedzīvotāju dzīves līmenis ir augstāks par to, kur esam nokrituši mēs. Bet dažiem spīdekļiem, kas matemātikā, fizikā un citās jomās kaut kā ir izlauzušies, savulaik ir palaimējies ar saviem vecākiem vai skolotājiem. Tāpēc, kā jau teicu, ir jāsāk ar izglītību.

DDD: Šobrīd valsts nēcenas attīstīt bērnus?

J.L.: Valsts? Taisni otrādi, man izskatās, ka cenšas visu nogremdēt – visi ir tikai tirgus objekti, darba tirgus vergi. Pēc principa “būs derīgs vai nederīgs tirgum”.

DDD: Vai, tavuprāt, lielāka alga būtu motivācija jauniem spējīgiem cilvēkiem kļūt par skolotājiem?

J.L.: Es domāju, ka šodien vairs ne. Tas nav tik vienkārši. Visa mūsu ekonomika neļauj maksāt. Plānā galdiņa urbēji, kādu ir lielākā daļa valsts ierēdņu, valsts dienesta darboņu, ieskaitot mūsu Saeimu un vēl citus iestādījumus,

kā mēs maksāsim šos 5000 eiro? Klausoties gan bijušos, gan esošos valsts vadītājus, viņiem nav nevienas idejas, kas ļautu valstij pelnīt.

DDD: Atgriezīsies vēl pie skolotājiem. Šajā sistēmā ir ļoti grūti kaut ko izmainīt, jo valstij naudas nav, un skolotāji nebūt nav valsts prioritāte. Tu taču piekriti, ka īstenībā būtu jābūt tieši pretēji, jo no skolotāju darba izaug pilsoņi?

J.L.: Es jau to teicu, tieši tā.

DDD: Tad varbūt jāsāk ar to, ka tiem skolotājiem, kuri saprot, ir jābūt varoņiem un jāaudzina nākamā paaudze tāda, kas spēj izlabot šīs nenormālās kļūdas mūsu valstī?

J.L.: Es nezīnu, vai skolotāji, būdami paņ varoņi, spētu to izdarīt. Šie masu informācijas līdzekļi, šī popkultūra, šī primitivizācija ar lielo pasaules vareno naudu ir tik spēcīgi graujoša, ka skolotājiem, pat desmitkārtējot savus spēkus, neko nav iespējams izdarīt, ja netiek mainīti pamatprincipi, vērtību skala, visa sistēma. Var mainīt izglītības ministrus, kādus vien gribam, – prēmēt, atbalstīt, lamāt, sist – rezultāta nebūs nekāda.

DDD: “Cionas gudro protokoli” tiek realizēti?

J.L.: Precīzi. Jau Kremļē “Aicinājumā” 1860. gadā skaidri ir pateikts, ka pasaules galvaspilsēta būs Jeruzaleme un nav tālu laiks, kad visas pasaules bagātības pāries izraēļu bērnu īpašumā.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

Bez skolotāja normāls cilvēks nevar attīstīties, tikai kopā ar skolotāju. Klātbūtnes efekts, ko skolotājs var dot attiecīgā brīdī, nav atsverams.

es to godprātīgi izmantoju labāko skaņuplašu (LP) un pasaules labākās atskaņošanas tehnikas iegādei. Es biju iegrimis mūzikā līdz ausīm.

KRĪZE MUZIĶĀLAJĀ, MĀKSLINIECISKAJĀ IZGLĪTĪBĀ

DDD: Kāds, tavuprāt, ir mūzikas uzdevums?

Juris Lapinskis: Nekas cits cilvēku tik ļoti un tik spēcīgi neattīsta kā mūzika. Līdzīgi kā valoda – ja tu bērnam neiemāci runāt līdz 7 gadu vecumam, viņš būs dziļi atpalicis. Bet mūzikā ir vairāk skaņu

uztrauc visvairāk. Latviešu Dziesmu svētki tiek pārvērsti par kaut kādiem daudzu tautību bērnu starptautiskajiem saiektiem. Arzemju dziesmas lai dzied ārzemnieki – es tās klausos oriģinālā. Dziesmu svētku repertuāram netiek izvēlētas skaistas, labas, melodiskas dziesmas.

DDD: Es gaidīju, ka tu pateiksi, ka Dziesmu svētki ir pārvērsti par biznesu ar noteiktu aprindu interesēm.

J.L.: Manā “Radio Merkurs” raidījumā “Gaismas pils” viesojās viens no virsdiriģentiem – Edgars Račevskis. Viņš kopā ar Māru Marnauzu uzsvēra to pašu, ko saku es. Ka nevajag šos pārspilējumus, nevajag nomocīt cilvēkus, jo tas ir priecīgs notikums.

DROSME UN MĪLESTĪBA VIENMĒR ATMAKSĀJAS

Saruna ar mācītāju, bijušo iekšlietu ministru **Ēriku Jēkabsonu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

BĒĢĻU MASAS – MULĶĪGAS IGNORANCES SEKAS

DDD: Visticamāk, latviešiem nāksies sastapties ar vēl vienu pārbaudījumu – masveida imigrāciju, kuras briesmas jau tagad izjūt daudzas Eiropas valstis. Vai tiešām iepriekš nebija paredzams, ka miljoniem bēgļu dosies uz Eiropu? Vai to nevarēja novērst jau agrāk?

Ēriks Jēkabsons: Varēja un vajadzēja iepriekš paredzēt. Tas ir līdzīgi kā ar Latvijas patriotisma izpratnes sajūtas jeb dimensijas trūkumu. Nākotnes notikumu paredzēšana bija neiespējama tieši tā-

Ēriks jau teologs, filozofs, diez vai tā būs, mums tagad citi jautājumi – Latvenergo privatizācija, uzņēmumi, vēlēšanas, pašvaldības, utt., nav laika filozofiskai apcerei par to, kas varētu būt nākotnē. Bet tas jau nebija balstīts tikai kaut kādā intelektuālā apcerē, bet jau faktos. Un te gan jāpiemin cīņas filozofija – ja gribi mieru, gatavojies karam.

Manuprāt, pat miera laikā valdībai un prezidentam ir jādomā šādās kategorijās. Protams, ir svarīgi rūpēties par valsts un cilvēku labklājību, par saimniecību un ekonomiku, bet, tā kā esam skaitliski neliela nācija ar nelielu teritoriju, kurai blakus ir Vācija, Krievija, tad labam valsts vadītājam ir jādomā gan par robežu aizsardzību, gan par to, kas te iebrauc, izbrauc, par

vārds, manuprāt, ir **bailes**, bet viens no sinonīmiem varētu būt – **glēvums**. Svaigā atmiņā ir PSRS okupācija, totalitārisma laiki, deportācijas, iznīcināšanas – ka tikai atkal kaut kas nenotiek. Latvieši ir estētiska tauta, bet ētika ir kaut kas dziļāks, jo tā nes absolūto patiesību un profētiskās vērtības, runājot arī par aizsargāšanu un cīnīšanos. Es domāju, ka tā arī ir atbilde – ir bailes jeb nav drosme.

Baļu pretstats nav vis drosme. No Kristīgā vai garīgā aspekta var teikt, ka baļu pretstats ir mīlestība. Bailes par savu ģimeni, draugiem ir pašsaglabāšanās instinkts, tā ir reālas situācijas novērtēšana un veselīgs pašsaglabāšanās instinkts. Tātad baļu pretstats nav drosme, bet mīlestība. Arī Kalpaks un citi cīnītāji nav domājuši, ka būs varoņi, ja upurēs savas dzīvības – viņi vienkārši mīlēja un aizstāvēja savu zemi, savu tautu, māju un ģimeni un devās cīņā par šo vērtību nosargāšanu. Tieši šī mīlestība rada drosmi.

VĒRTĪBU SUROGĀTI

DDD: Es jums pilnīgi piekrītu, bet cilvēki ļoti atšķirīgi uztver mīlestības jēdzienu. Piemēram, liberāļi runā par mīlestību, aicinot ielaist Latvijā tā saucamo bēgļu masas. Arī daļa kristiešu svētulīgi runā par mīlestību, nepadomājot, kādas briesmas latviešu tautai nodarīs durvju atvēršana migrantiem. Manuprāt, tas ir aplams priekšstats par mīlestību.

Ēriks Jēkabsons: Protams, ir jāatšķir garīgā, Dievišķā mīlestība no sekulārā humānisma un pseido-mīlestības surogāta. Ateismā vai liberālismā balstīta mīlestība ir primitīvs vienkāršojums. **Tieši šī liberālā "aklās mīlestības" izpausme ir novedusi pie migrantu masu vardarbības un haosa Eiropā. Mīlestībai bez patiesības ir tendence kļūt par glēvumu. Savukārt patiesībai bez mīlestības ir tendence kļūt par cinismu.**

Vēsturiski patrioti-cīnītāji gājuši visnežēlīgākajās kaujās, lai aizstāvētu savu zemi, savu valsti, savu māju un ģimeni, un tādi cīnītāji nekad nekļūs par marodieriem, glēvumiem, nodevējiem... Bet tiem vandāļiem, kas tagad pasauli ceļo, nav ne bruņnieciskuma, ne ētiskas uzvedības kodeksa – viņi ir viszemiskākie, drausmīgākie kriminālisti, kas slepkavo, izvaro, apzog.

DDD: Glēvais teiks, ka tā ir drosme, sava spēka

apzināšanās – pieņemt imigrantus. Manuprāt, mūsu valsts vadītāji un bēgļu uzņemšanas atbaltītāji ir lieli egoisti, kuri nespēj domāt par vispārības labumu.

Ē.J.: Būtu jau labi, ja tas būtu tikai pseido-intelektuāli pamatots egoisms, bet tas ir tāds glēvs, bailīgs nodevēju pašsaglabāšanās instinkts – Stokholmas sindroms. Ar labiem nodomiem bruģēts ceļš uz elli.

DDD: Egoistisks instinkts, kas ved uz iznīcību ne tikai viņus pašus, bet arī visu tautu.

Ē.J.: Atmosfēras laikos, lai runātu par kalpošanu Dievam, par pilnības un garīguma ceļu un kristīgām tradīcijām, man iznāca tikties ar pazīstamiem Latvijas intelektuāļiem un dzejniekiem. Atceros, ka viens no viņiem teica: "Ērik, tā jūsu kristietība ir tāda garīga bērība. Jūs sakāt, ka tur ir absolūtās vērtības, ka tā ir absolūtā labuma, svētuma, pilnības definīcija, ka ļaunums ir grēks un nodevība u.tml. "New age" filozofija apgalvo, ka ļaunuma vispār nesot, jo Dievs ir labs, un tas ko jūs, kristieši, saucat par ļaunumu, ir tikai zemākās pakāpes labums. Piemēram, varētu likties, ka esmu kolaboracionists, bet esmu dzejnieks, un esmu kompartijā, tiekos ar tiem daži čekisti, runāju, kaut ko tur esmu pateicis un ziņojis, bet toties es izdodu grāmatas, un Latvija mani mīl un manus darbus lasa – un viss notiek. Samaksāju savas nodevas un neesmu nekāds nodevējs – varbūt jūs esat nodevēji..."

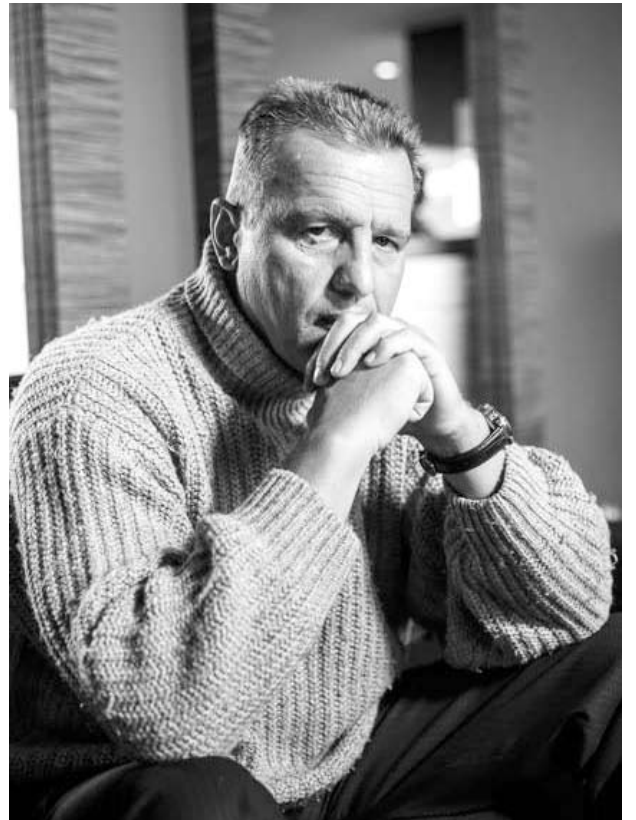
Tā ir ar to mīlestību. Principā tas cilvēks sadarbojas ar komunistisko režīmu, ar KGB, viņš maksā pilnas nodevas, un viņa dēļ cilvēki arī cieta, bet viņam ir pārliecība, ka viņš bijis tautas mīlulis un kalpo tautai ceļu mērķu vārdā.

DDD: Un viņš, izmantojot sabiedrības uzticību, arī pārējiem audzina šādu apziņu. Ne reizi vien esam rakstījuši par tā saucamās inteliģences nodevigumu – patiesībā tā nav inteliģence, tikai galma iztapaņas.

GRIBI MIERU, GATAVOJIES KARAM

DDD: Jūs pieminējat tādu jēdzienu kā lojalitāte. Mācītājs Kārlis Zuika lojalitāti definēja kā gatavību ziedot savu dzīvību, karot par Latviju un, galvenais, par latviešu tautu. Kas, tavuprāt, ir lojalitāte? Kas ir lojalitātes kritērijs?

Ēriks Jēkabsons: Domāju, ka tāpat kā ticību Dievam, tāpat kā mīlestību draudzību vai lojalitāti

otram cilvēkam vai valstij un tautai mēs nekad līdz galam nevarēsim izmērīt. Cilvēkam nav iespējams sasniegt pilnīgu brīvību. Brīvība ir ceļš, process, nemītīga brīvības tapšana.

To varēs pārbaudīt, un tas nāks gaismā tikai tad, kad būs nopietna krīzes situācija – vajāšanas, ciešanas, militāras vai kara situācijas –, tikai tad varēs redzēt, kas ir kas. Bet pirms tam mums jāatceras, ka valsts un tauta nav tikai tāds amorfs kultūras un etniski antropoloģisks veidojums, kas nejausi plūst un mainās pats no sevis. Visas pasaules vēsturē var redzēt, ka ir valsts nācības pamatlicēji un veidotāji, kas rūpējas par šīs valsts attīstību un izaugsmi. Un šajā nozīmē ir vajadzīga struktūra un instrumenti, kas maksimāli nodrošina šo lojalitāti. Tas ir nemitīgs process, bet, kā mēs zinām, ir likuma burts un likuma gars. Un tā ir tā nemitīgā dilemma, kam ir jākalpo kā stimulam izaugsmei un attīstībai. Iespējams, ka arī tie, kuri pēc pases un pilsonības skaitās latvieši, kuri teorētiski ir lojali, bijuši, kā jau esam to pieredzējuši, nodevēji un kolaboracionisti. Tāpēc jau akcents ir jāliek uz valsts patriotisko, kulturālo, militāro aizsardzību.

DDD: Kā cilvēkiem sevi pasargāt šajā gan fiziski, bet vairāk laimā morāli grūtajā laikā, kad agrāk pieņemtās vērtības, ētiskie pamati tiek apšaubīti?

Ē.J.: Domāju, ka cilvēkam vispirms pašam sevi ir jāmobilizē un jāsaprot notiekošie procesi – ne tikai, sekojot mediju virsrakstiem, bet dziļākiem principiem un būtībai. Jebkuram cilvēkam ir jāmeklē informācijas avoti par notiekošo, pastiprināti ir jālasa un jāpēta, kas notiek pasaulē,

Eiropā un arī Latvijā. Un vienlīdz, kādi šie procesi ir – labvēlīgi vai nelabvēlīgi Latvijai. Ir pašiem jābūt politiski un sociāli aktīviem. Nevar stāvēt malā, uz visu noskatīties ar kritisku aci un gaidīt, kad kāds līderis izvedīs valsti no muļļāšanās dūksnāja.

Viena no iespējamajām sabiedrības aktivitātēm ir individuālā aizsardzība – pašsaglabāšana, kā tas ir pat tādā valstī ar milzīgu budžetu kā Amerikas Savienotās Valstis, kur esmu ilgus gadus dzīvojis un arī pats darbojies ar drošības jautājumiem. Viņiem ir nepieciešami, ja kaut kādā skaistā pilsētā vai priekšpilsētā uzrodas zināma ranga cilvēki, ar kuru ierašanās saistās uzbrukumi bērniem, palielinās noziedzība. Ja kaut kas tāds notiek, vietējie pēc darba pa vairākiem kopā braukā apkārtnē un patrulē. Amerikā to sauc par "Neighbourhood Watch", lai nodrošinātu kārtību. Pēc šādu patruļu parādīšanās kārtība atjaunojas.

DDD: Varmākas zina, ka ir tādi, kas viņus, ja būs vajadzīgi, noliks pie vietas?

Ē.J.: Jā, tieši tā. Liberāļi domā, ka noziedzība un vardarbība mazināsies, ja cilvēkiem tiks atņemti pašsaglabāšanās līdzekļi – ieroči. Es pieturos pie tā, ka ne šautenes un revolveri nogalina cilvēkus, bet cilvēks nogalina cilvēku. Var pat aizliegt ieroču glabāšanu un nēsāšanu, tāpat slepkavos ar nažiem un zobeniem, kā jau tas notiek tagad.

DDD: Kādreiz varbūt fiziskā nošaušana ir mazāks ļaunums nekā garīga dvēseļu sakroplošana. Tieši to šobrīd varam novērot, jo liberālo pseidovērtību izplatīšana traumē un nogalina visu patiesi cilvēcisko un skaisto.

Turpinājums 6. lpp.

Mums jāatceras, ka valsts un tauta nav tikai tāds amorfs kultūras un etniski antropoloģisks veidojums, kas nejausi plūst un mainās pats no sevis. Visas pasaules vēsturē var redzēt, ka ir valsts nācības pamatlicēji un veidotāji, kas rūpējas par šīs valsts attīstību un izaugsmi.

pēc, ka cilvēki tikai veģetē, nezinot šos varoņu stāstus, pat neorientējoties savas tautas vēsturē.

Kad biju iekšlietu ministrs, tad šis nelegālo imigrantu invāzijas jautājums saistībā ar cilvēku kontrabandu un transnacionālo mafiju, ko visa pasaule tagad pieredz, tika apspriests gan ES elites kuluāros Briselē, gan Londonā – visur, kur tikāmie. Pēc aizkulišu sarunām varēja nojaust, ka šis jautājums (problēma) agri vai vēlū eskalēsies. Neformālo sarunu laikā ar Eiropas Savienības vadošajiem politiķiem, kuri visiem pazīstami kā samērā liberāli, tolerantu un politkorekti, izskanēja neslēptas bažas, ka būs imigranti, ka būs kaut kādas kvotas, solidaritātes nepieciešamība šo jautājumu risināšanā, taču nebija nojausmas par šo bēgļu apjomu un problēmas nopietnību sakarā ar teroraktu skaita pieaugumu. Viņi teica: "Tikai nelaidiet iekšā bēgļus, jo būs problēmas, ar kurām netiksīt galā."

Tādējādi jautājums par iespējamiem bēgļiem bijis aktuāls jau sen. Neformāli par to runāju arī ar mūsu vadošajiem politiķiem, bet viņu attieksme bija – nu,

drošību, policiju, tiesībsardzi. Mums ir sava armija, sava policija, savi uzņēmēji, sava nodokļu politika – tātad jādomā, kā mēs pašpārvaldīsim savu valsti un savu tautu. Un tad noteikti ir jāredz, kas notiek pasaulē un kas var draudēt. Bet Latvijā diemžēl tas tā nav noticis un nenotiek... Ir nepieciešams izveidot domnīcas ar ekspertu līdzdalību, lai analizētu šādu procesu gaitu un iespējamo apdraudējumu Latvijas valstij un tās iedzīvotājiem. Esmu informējis jau atsevišķus ministrus par NATO sabiedroto atbalsta sniegšanu, šādu procesu analīzei caur izspēlētu krīzes scenārija simulāciju ("War Gaming").

DDD: Vēsturnieks Uldis Ģermanis ir teicis: "Nekur nav teikts vai rakstīts, ka latvietim neizbēgami jābūt vientiesīgam." Bet tieši kā vientiesī uzvedas mūsu valsts vadītāji un daļa sabiedrības. Domāju, ka pat tad, ja mūs sāktu bombardēt, sabiedrībai mēģinātu iestāstīt, ka viss jau ir labi. Kaut vai spridzina, izvaro, aplaupa, bet meklē atrunas, ka ne jau visi ir tādi. Kāpēc tāda apmātība?

Ē.J.: Es domāju, ka to arī nekad nevarēs līdz galam saprast, taču atslēgas

DROSME UN MĪLESTĪBA VIENMĒR ATMAKSĀJAS

Turpinājums no 5. lpp.

Ēriks Jēkabsons: Protams – cilvēkam ir jāspēj sevi aizsargāt. Labi, ja cilvēki prot un zina, kā aizsargāties, kad uzbrūk uz ielas vai ielaužas mājā. Gribi vai ne, bet sagatavošanas skola ir vajadzīga. Jebkurš normāls tēvs vai māte saviem pusaudžu bērniem mācīs, ka naktī iet uz ielas ir bīstami, jo var uzbrukt, aplaupīt, izvarot u.tml. Mums bērni tam ir jāsatavot, lai cik mums tas viss nepatīktu. Tāpēc vēlreiz atgādināšu

sardzību un cīņas prasmes ar zobenu, kas arī attīsta cilvēka personību un rada morālo spēka apziņu, kam ir milzīga nozīme.

DDD: Uzkrītoši, ka cilvēkus aicina būt sportiskiem, lai uzlabotu veselību, bet mudinājumus būt fiziski un garīgi spēcīgiem, lai aizstāvētu savu tautu un Tēvzemi, uzskata par naida kurināšanu, aicinājumu uz vardarbību. Manuprāt, tas ir absurdi!

Ē.J.: Es absolūti piekritu. Lai situācija mainī-

Gudriba “ja gribi mieru, gatavojies karam” nav nekāda bezjēdzīga ieroču žvadināšana, bet gan visnormālākā paš aizsardzība.

– gudriba “ja gribi mieru, gatavojies karam” nav nekāda bezjēdzīga ieroču žvadināšana, bet gan visnormālākā paš aizsardzība.

DDD: Mūsu sabiedrība šobrīd ir ļoti neaizsargāta, jo, manuprāt, neviens tā isti nezina, kas jādara, ja pēkšņi notiek militārs uzbrukums. Jāpļauj vieni uz NATO – un viss? Notiek izvairīšanās apspriest šādu situāciju.

Ē.J.: Jā, notiek izvairīšanās no šīs tēmas – strausa politika. Tas ir pilnīgi nepareizi. Šveice – “miera osta” – piemēram, ir viena no vismilitarizētākajām valstīm pasaulē: tur ir Zemessardze, tur visiem mājās ir ieroči, viņi ir apmācīti un zina, kā ieročus lietot u.tml. Viņi ir gatavi visiem scenārijiem, ja notiek valsts okupācija, invāzija, ja pārtūkst komunikācijas, kad valdība nevar apziņot visus cilvēkus, ka ir militāras briesmas valstī – viņiem ir vesela virkne scenāriju, un viņi zina, ko darīt, lai sevi aizsargātu. Mana pārlicība, ka mums arī Latvijā vajadzētu šādu modeli – ir nopietni pie tā jāstrādā. Vēl būtu labi arī paš aizsardzības kursi gan pušiem, gan meitenēm. Esmu pieaicināts konsultēt sabiedriskās iniciatīvas veidotājos paš aizsardzības kursus, kas drīzumā tiks organizēti Rīgā un, iespējams, arī citur Latvijā.

Man bija tas gods studēt korejiešu un Japānas cīņas mākslu. Interesantākais, ka šīs cīņas prasmes attīsta arī cilvēka morālo un psiholoģisko dimensiju, tiek attīstīta spēja paredzēt un preventīvi izvairīties no konflikta situācijas. Un ne velti visās senajās kultūrās, runājot ne tikai par Japānu un Koreju, kur kristīgā ticība, reliģija un ētika ir saaudusies ar konfucianisma filozofiju, mācīja paš aiz-

tos, ir nepieciešami līderi, kuriem cilvēki sekotu, ir vajadzīga Mācība. Mūsu valsts vadītāji ir kā kolhoza priekšsēdētāji, nav tautas līderi, kuriem rūp tautas intereses, tie ir varas un amatu iegūšanas shēmu spēlmaņi.

DDD: Valsts vadītājiem nav valstiskas domāšanas – viņi ir siki egoistiski. Valsts šobrīd vada dažāda ranga mēdžeri, grāmatveži, namu pārvaldes direktori...

Ē.J.: Trūkst saimnieka mentalitātes. Bet tādiem kvazi vai pseidopolitīkiem tas var likties tāds smīnošs moments – vai nu pušiem un meitenēm tagad nu treniņos un iet uz tādiem paš aizsardzības kursiem, mums taču ir NATO?! Bet tas NATO var nobrukt, un mūsu sabiedrotie ne vienu vien reiz mūs ir nodevuši. Tikai pašiem ir jābūt gataviem aizsargāt savu ģimeni, savus tuviniekus un savu tautu. Ar to arī ir jāsāk.

DDD: Ir teikts – sargā pats sevi, tad arī Dievs tevi sargās. Dari un Dievs pieliks savu palīdzību.

Ē.J.: Protams, tieši tā! **DDD:** Un neviena tauta nav iznīcināta pretošanās karā, aizstāvēt savu zemi. Iznīkušas ir tikai tās tautas, kas diplomātiski pakļāvušās. Čēņus pat lielajai Krievijai neizdevās iznīcināt.

Ē.J.: Čēņi ir lielisks piemērs – viņi uzvarēja pirmajā karā pret Krieviju, cieta milzīgus zaudējumus, atdeva savas dzīvības, bet tagad ir dubultojuši savu iedzīvotāju skaitu. Kā viņiem tas izdevās? Atbilde un spēks meklējams tautas nacionālajā pašapziņā ar primāro mērķi, lai neizzustu latvieši, augt, attīstīties un vairāties Latvijai. Tieši to novēlu arī mums – latviešiem!

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

POLITIKA 21. gadsimts – kas mūs sagaida

Turpinājums no 2. lpp.

Viņi veic savus melnos darbus atkal “svētas lietas” vārdā. Šoreiz – svētā cīņa pret “nepareizajiem”. Kā kaut kas tāds varēja notikt apgaismotajā, humanistiskajā-demokrātiskajā 21. gadsimtā, kad darbojas ANO, citas starptautiskās kontrolējošās organizācijas, diēnās miermīlīgās reliģijas – Islāma, kas radies jau 7. gadsimtā, – patvērumā?

Atbilde ir ļoti vienkārša – to devis tas pats profesors Hainzons vēl pirms Islāma valsts (DAESH) izveidošanās. Tikai piecu paaudžu laikā (1900.–2000. g.) musulmaņu pasaulē cilvēku skaits bija palielinājies no 150 līdz 1200 miljoniem, t.i., par 800 procentiem! 20. gadsimta demogrāfiskais sprādziens ar gigantisku jauniesu pārsvaru. Jaunie musulmaņi arī izdomāja islāmu, uzskata Hainzons.

SACIRTA BĒRNEĻI ĶĪNĀ DAUDZUS KOTLETĒS

Starp citu, Ķīnas iedzīvotāju skaits 20. gadsimtā izauga tikai par 300 procentiem: no 400 līdz 1200 miljoniem cilvēku. Indijā – par 400 procentiem: no 250 līdz 1000 miljoniem. Bet vēl nesen pasaulī neatlaidīgi biedēja ar dzeltenajām ķīniešu briesmām. Palaižot garām musulmaņus. Interesanti, ka biedrs Mao, 1966.–1976. gadā – “kultūras revolūcijas” laikā –, nostiprinot personīgo varu, izrēķinājis ar saviem pretiniekiem ar hunveibīnu (skolnieki, studenti) un jauno strādnieku rokām.

Jauniešu bandas tēlaini nodēvēja par “revolūcijas debesus karotājiem”, deva pilnu rīcības brīvību buržuāzijas, revizionisma “demonu” monstros” izskašanai – līdz pat fiziskai iznīcināšanai. Viņu bībele bija vadoņa Mao citātu krājums. Kultūras revolūcijas laikā nomira miljoniem ķīniešu. Kā Visockis dziedāja dziesmā par hunveibīniem: “Sacirta šie bērņi ļoti daudzus kotletēs...” Pēc tam pašus hunveibīnus apspieda. Bet 1979. gadā, pēc vadoņa Mao nāves, ķīniešu vara ieviesa dzimstību ierobežojošu politiku: “Viena ģimene – viens bērns.” Bet musulmaņu valstīs dzimstību neviens neierobežoja. Un, lūk, rezultāts...

PARĪZES DIEVMĀTES KATEDRĀLE

Un ko gan Eiropa? Tā pēc Hainzona zinātniskajiem aprēķiniem ir “novecojošo burbulis”. Iedzīvotāji noveco. Kristietība gadu no

gada zaudē savas pozīcijas. Un izskatās, ka gadsimta vidū patiesas kļūs Helēnas Čudinovas fantāzijas “Parīzes Dievmātes katedrāle”, ko viņa uzrakstīja 2005. gadā. Vēlāk profesora Hainzona zinātniskais bestsellers. Grāmatas notikumi risinās 2048. gadā. Eiropa pārvērtās Eirābijā. Tur nodibināti šariata likumi, Mēness kalendārs. Pāvasta Vatikāna vietā – izgātuve, Parīzes Dievmātes katedrāle kļuvusi par mošeju.

Tāpat Hainzons uzskata, ka Vecās Pasaules izredzes ir bēdīgas. Gadsimta vidū Eiropu satrieks Austruma bēgļu vilnis. Bet profesors rikoja tikai ar sausiem cipariem. 2012. gadā uz Vācijas pārcēlās 1,1 miljons cilvēku, 2013. gadā – 1,2 miljoni. Valstī divu gada laikā pametuši 1,5 miljoni. Vācijā šobrīd dzīvo 82 miljoni. Ja šīs proporcijas attiecina uz visu Eiropas Savienību ar kopējo iedzīvotāju skaitu 507 miljoni, tad tuvāko 35 gadu laikā uz Eiropu teorētiski var pārvākties 250 miljoni ekonomisko migrantu. Tieši tik Vecā Pasaule “pārvāris” gadsimta vidū. Bet, spriežot pēc Gallupa institūta aptaujas, 2050. gadā kādi 950 miljoni cilvēku no Āfrikas un arābu valstīm vēlēšies apmesties uz dzīvi Eiropā.

Sasodīti daudz! Tādus pieplūdumus Eiropa neizturēs. Tomēr, kas vecenītei Eiropai ko jautās?! Gadsimta vidū Āfrikas iedzīvotāju skaits divkārsosies: no pašreizējiem 1,2 līdz 2,4 miljardiem cilvēku. Jau 2040. gadā, spriežot pēc demogrāfu prognozēm, puse planētas Zeme iedzīvotāju vecumā līdz 25 gadiem būs afrikāņi. Dzimtenē viņiem nespīd laba dzīve. Iedomājieties, kāds vilnis no melnā kontinenta un Tuvajiem Austrumiem gāzīsies uz šobrīd paēdušo Eiropu pēc labākas dzīves, pabalstiem?!

Vecā Pasaule bez neviena šāviena padosies šai gigantiskajai armijai ar Praviēša zaļo karogu. Kā pierādījumu neizbēgamai kapitulācijai Hainzons izmanto terminu “demo-

jādi Vācija, pēc profesora domām, nebūs spējīga pretoties musulmaņu valstu “jaunatnes prioritātei”. Bet šī valsts ir Eiropas Savienības lokomotīve. Ko tad teikt par citām ES val-

Francijā un Vācijā izvēlas emigrēt. Un ne tikai tādēļ, ka uz viņu pleciem ir pienākums “pabarot” novecojošo sabiedrību pašu valstī. Ja ņemsim 100 divdesmitgadīgus francūžus un

Vecā Pasaule bez neviena šāviena padosies šai gigantiskajai armijai ar Praviēša zaļo karogu.

stīm! Hainzons dod arī citus pierādījumus Eiropas kapitulācijai musulmaņu priekšā.

Šobrīd uz 100 padzīvojušiem cilvēkiem (55–59 gadi) Vācijā un Austrijā ir 70–80 pusaudži-pacifisti. Bet tuvākajā laikā uz katrim simts veterāniem-aborigēniem būs jau 300–700 nikni afrikāņi bez izglītības, perspektīvām un skaidriem dzīves mērķiem. Čudinovas romānā ir pretošanās midzenis. “Kristietības partizāni”, kurus vada krieviete Sofija Sevazmija-Grinberga.

Hainzons – pesimists: “Bet kurš paliks, lai cīnītos? Tajā brīdī visa jaunatne aizies.” Uz kuriem? Uz arābu-afrikāņu migrantiem grūti aizsniedzamajām anglosakšu zemēm – Austrāliju, Kanādu, Jaunzēlandi. Šis process jau ir sācies, raksta Hainzons. Vācieši, holandieši, francūži emigrē no savām valstīm kā vēl nekad agrāk. No Vācijas vien ik gadu aizbrauc 150 000 cilvēku, turklāt vairākums uz anglosakšu zemēm. Katru

vāciešu, tad 70 no viņiem ir jāuztur 30 viņu vecuma imigranti un viņu pēcteči. Daudziem tas vienkārši ir nepieņemami, īpaši Francijā, Vācijā un Nīderlandē. Tieši tāpēc viņi bēg.”

Bēg, kaut gan Vācijā ir divi miljoni vakanču, kuras neviens nevar aizpildīt. Tajā pašā laikā sociālo pabalstu programmas izmanto 6 miljoni apgādājamo. 35 procenti no visiem jaundzimušajiem nav vācieši, 90 procentus smagos noziegumus neizdara vācieši. Francijā uz vienu sievieti ir divi bērni, tajā pašā laikā no katrim pieciem jaundzimušajiem divi bērni piedzimst arābu vai afrikāņu sievietēm.

Eiropā viss aizgāja pa nepareizo ceļu apmēram 1980-to gadu sākumā – tā uzskata Hainzons. Laikposmā no 1990. līdz 2002. gadam Vācijā iebraukuši 13 miljoni imigrantu, no kuriem vairākums ir mazkvalificētais darbspēks. Tas pats noticis arī Francijā. Pēc profesora domām, lai apstādinātu lielo bēgļu pieplūdumu, ir jāņem no valsts budžeta smagā nasta migrantus barot ar dažādiem pabalstiem. “Ir jāpieņem likums, kas noteiktu, ka bērni, kas dzimuši pēc likumā atrunātā datuma, ir jāuztur nevis valstij, bet viņa vecākiem. Tā būs revolūcija. Bet šādu revolucionāru ceļu Eiropa pat neapspriež.” Tāpēc tagad pa Eiropu klist Parīzes Dievmātes katedrāles spoks. Un pieaug gados jauno Āfrikas un Tuvo Austrumu migrantu skaits. Gadsimta vidū viņi fantāziju par šo mošeju pārvērtīs realitātē.

Pirmavots:

<http://www.kompravda.eu/>

Par homoseksuālā dzīvesveida propagandas atbilstību “tikumības” jēdzienam Izglītības likuma 10.¹ panta izpratnē

ATZINUMS

Dr.iur. Baiba Rudevska

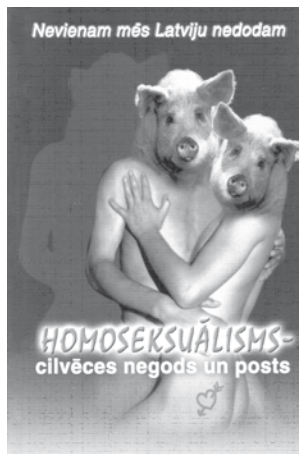
Turpinājums no iepriekšējā numura

TIKUMĪBA – ZELTA VIDUSCEĻŠ

6. “Tikumības” jēdziens nav nekas neskaids, subjektīvs vai izplūdis; gluži otrādi, atšķirībā no ideoloģiskā “seksuālās orientācijas” jēdziena, tas ir pietiekami konkrēts un viegli apzināms.

Izglītības likuma 10.¹ panta pretinieki nemitīgi deklarē, ka “tikumība” esot kaut kas pilnīgi subjektīvs, iracionāls un nedefinējams (neraugoties uz to, ka, kā autore jau teica, vārds “tikumība” jau ir lietots Satversmes 116. pantā).

Istenībā “tikuma” un “tikumības” jēdzieni nav nedz iracionāli, nedz kaut kādos subjektīvos reliģiskos ticējumos sakņoti.

Gluži otrādi – tiem nav tieša sakara nedz ar kaut kādu konkrētu reliģiju, nedz ar reliģiju vispār. Jebkurš ar veselo saprātu apveltīts cilvēks – neatkarīgi no tā, vai viņš ir kristietis, budists, dievturis, ateists, agnostīķis, utt. – ir spējīgs šos jēdzienus racionāli aptvert un izprast.

Vēljo vairāk, mums tagad nav jāizgudro nekas jauns: par “tikuma” jēdzienu jau ļoti sen ir rakstījuši sengrieķu filozofi Platons un Aristotelis, romiešu domātājs un valstsvīrs Cicerons, agrinās kristīgās baznīcas tēvs Svētais Augustīns un daudzi citi autori. Būtībā viņi visu nepieciešamo jau ir pateikuši. Diemžēl mūsu valstī kvalitatīva vispārējā klasiskā izglītība nav pieejama, un diez vai ir daudz tādu mūsdienu latviešu, kuri vidusskolas ietvaros būtu studējuši šo autoru svarīgākos darbus. Bet žēl gan: ja tā būtu, tad man, iespējams, šis atzinums nemaz nebūtu jāraksta.

Mums, latviešiem, tikumības definēšanas uzdevums ir atvieglots jau ar to, ka mūsu valodā vārds “tikumība” ir tieši atvasināts no vārda “tikums”.

Tikumība ir tāds personas vai sabiedrības stāvoklis, kurā tiek aizsargāti un celti godā tikumi: gan individuāli, gan kolektīvi līmenī (ģimene, skola, darbavieta, pilsēta, valsts, visa Eiropa, utt.).

Bet kas tad ir tikums? Lai to izskaidrotu, sāksim ar vienu atziņu, kas ir tik acīmredzama, ka mēs to parasti neatkārējam, un, proti: **katrs cilvēks grib būt laimīgs.** Mēs varam būt ļoti dažādi, un mūsu izpratne par laimes sasniegšanas ceļiem arī var būt dažāda – taču katrs no mums vienmēr grib sasniegt laimes stāvokli un tajā palikt. “Laime” nozīmē – “subjektīvi justies un objektīvi būt harmonijā pašam ar sevi un piepildīt savu dabisko sūtību šajā pasaulē”.

Tagad iedomāsimies mūsu dzīvi. Mēs darām dažnedažādas lietas: ēdam, dzeram, gulam, strādājam, precamies un audzinām bērņus, kontaktējamies ar draugiem, nokļūstam dažādās konfliktsituācijās, utt. Mūsu dzīves pieredze mums rāda, ka visās šajās darbībās pastāv galējības, kas vienmēr ir kaitīgas. Pat, ja pirmajā brīdī šāda galējība cilvēkam var sagādāt baudu, ilgtermiņā tā viņu vienmēr sagrauj un

Skopulis zaudē draugus, dreb par savu mantu, un beidzot viņa iekrājumus “apēd” inflācija. Izšķērdīgais notriec naudu spēļu automātos un noved postā sevi un ģimeni. Bet devīgām cilvēkam vairumā gadījumu būs gan draugi, gan manta, gan dvēseles miers.

Tikumi ir ļoti dažādi. Gan Platons, gan Aristotelis runā par četriem klasiskajiem pamattikumiem jeb kardinālajiem tikumiem, kas ir šādi: 1) **apdomība**, tas ir, spēja valdīt savu rīcību ar saprātu, tiecoties uz saprātīgiem mērķiem ar samērīgiem līdzekļiem; 2) **taisnīgums**, tas ir, spēja dot katram to, kas viņam pēc dabas pienākas; 3) **drosme**, tas ir, spēja rīkoties par spīti dzīves sāpēm un grūtībām; 4) **mērenība**, tas ir, spēja samērīgi lietot šīs pasaules labumus tā, lai tas būtu sev un citiem par labu. Citi autori šim sarakstam pieliek klāt arī citus tikumus.

Ir svarīgi saprast, ka tikums ir tāda nostāja, kuras ievērošana **vispirms ir paša cilvēka interesēs.** Pat, ja mēs uz brīdi aizmirsīsim par līdzciltvekiem un iedomāsimies pilnīgi izolētu individu – kā Robinsonu Krūzo uz neapdzīvotas salas okeāna vidū –, mēs

ir tāds personas vai sabiedrības stāvoklis, kurā tikumi tiek aizsargāti un celti godā.

Atliek jautājums: kā lai mēs katrā konkrētā gadījumā zinām, kāds uzvedības princips nes labus augļus, bet kāds padara cilvēkus nelaimīgus? Ļoti vienkārši: pētot un analizējot reālās dzīves datus! Lai saprastu, vai homoseksuālais dzīvesveids ir tikumīgs vai nav, paraudzīsimies, kādus augļus tas nes atsevišķām personām un visai sabiedrībai.

HOMOSEKSUĀLA UZVEDĪBA GRAUJ VESELĪBU

7. Homoseksuālā uzvedība ir veselībai bīstama, tādēļ valstij ir tiesības un pienākums iespēju robežās sargāt nepilngadīgos no šīs uzvedības propagandas – tieši tāpat, kā tā nepieļauj alkohola, narkotiku, smēķēšanas un vardarbības reklāmu.

Pat, ja homoseksuālā uzvedība šodien vairs netiek oficiāli atzīta par slimību vai patoloģiju, tomēr homoseksuālais dzīvesveids tik un tā ir katastrofiski bīstams to cilvēku veselībai (un dažkārt pat dzīvībai), kuri to piekopj. Tas nav kaut kāds vienkāršs “ļaušana” pieņēmums, kā to, iespējams, centīsies apgalvot *Latvijas Cilvēktiesību centrs*, – tie ir autoritatīvos avotos publicēti un attiecīgi pārbaudāmi medicīniski dati. Aplūkosim dažus no mums pieejamajiem datiem.

Slimību kontroles un novēršanas centri (*Centers for Disease Control and Prevention* jeb CDC) ir ASV federālo valsts iestāžu kopums, kas atrodas Atlantā (Džordžijas štātā) un starp citu nodarbojas arī ar infekcijas slimību izplatības novērošanu. Pēc pēdējiem CDC datiem, kas ir publicēti 2014. gada novembrī, vīriešu dzimuma homoseksuālu ir mazāk par 4% no visiem ASV vīriešiem – taču viņi ir 59% no visiem ar HIV vīrusu inficētajiem un 66% no visiem pēdējā gada laikā reģistrētajiem jaunajiem inficēšanās gadījumiem. CDC pētnieki ir aprēķinājuši, ka **varbūtība, ka homoseksuālais inficēties ar HIV vīrusu, ir 44 reizes lielāka nekā pārējiem vīriešiem!**² Paši CDC savā faktu lapā secina: “Visu rasu vīrieši – geji un biseksuāli – kuri CDC novērošanas sistēmās tiek dēvēti par “vīriešiem, kuri stājas dzimumsakaros ar vīriešiem” (*MSM*) – turpina būt HIV vīrusa vismagāk skartā riska grupa. Jaunākie CDC dati rāda, ka laikā no 2008. līdz 2010.

gadam jauno inficēšanās gadījumu skaits *MSM* starpā ir pieaudzis par 12% un pat vēl vairāk starp gados jaunākajiem *MSM*.”³

Citās valstīs situācija ir līdzīga.⁴ Krievijā 2011. gadā diagnosticēto HIV gadījumu skaits vīriešu dzimuma homoseksuālu starpā bija 15,2 reizes lielāks par vidējo skaitli visas valsts mērogā (3826,5 gadījumi no 100 000).⁵ Šā iemesla dēļ daudzās valstīs homoseksuāliem nav atļauts būt par asins donoriem.

Gan CDC, gan cita statistika rāda, ka homoseksuālā dzīvesveida piekopi daudz biežāk par pārējiem inficējas ar seksuāli transmisīvajām slimībām⁶, tādām kā sifiliss un gonoreja⁷, kā arī A un B vīrushepatīts.⁸

LGBT ideologi parasti iebilst, ka šo problēmu varot novērst, “apmācot cilvēkus pareizi lietot prezervatīvus”. Taču AIDS epidēmija ilgst jau vairāk nekā trīsdesmit gadus. Tas ir veselas paaudzes garums: epidēmijas sākumā piedzimušie tagad ir

pieauguši, apprecējušies un nu jau paši laiž skolās savus bērņus. Visu šo laiku homoseksuāli tiek aktīvi aicināti lietot prezervatīvus, un tomēr HIV/AIDS un citu iepriekš minēto seksuāli transmisīvo slimību sērga viņu vidū turpina plosīties un prasa aizvien jaunus upurus. Tātad, ja jau prezervatīvi trīsdesmit gadu laikā šo problēmu nav atrisinājuši, tad nav pamata domāt, ka tie jebkad to atrisinās.

Tikpat drūma ir korelācija starp homoseksuālo uzvedību un ļaundabīgajiem audzējiem (saskaņā ar veco sakāmvārdu: “Dievs piedod vienmēr, cilvēki – dažreiz, daba – nekad.”). Cilvēka organisms tīri anatomiski nav piemērots viendzimuma dzimumsakariem, un par šīs patiesības neievērošanu bieži vien nākas maksāt pārāk dārgu un traģisku cenu: pēc to pašu CDC datiem, homoseksuālais dzīvesveids vīriešu starpā ir saistīts ar paaugstinātu tūpla un taisnās zarnas vēža risku.⁹

Turpinājums 8. lpp.

VĒSTULE

Migrantiem NĒ!

Juris Brolišs

LNSL-Rītausma

Šis gads sola dažādas pārmaiņas. Jau vairāku mēnešus (reāli gadus) notiek apzināta Eiropas iznīcināšana. Tas notiek, slēpjot no tautām istenību. Te iesaistīti augstākstāvošie spēki, diemžēl arī Latvijas valdība.

Eiropu pārņem tumšās migrantu krāsas. Mainās valsts krāsas, un tās spiež arī Latviju mainīties, nevaicājot mūsu piekrišanu. “Tā vajag!” – saka Soros, Junkers, Merkele. Šajā invāzijā neskatīsimies uz tautībām – centīsimies to nepieļaut!

Vai mums vajag, lai šie vazaņķi – laimes meklētāji – te saņem pabalstus, labiekārtotus mitekļus un visu citu? Par ko? Viņiem tie pienākoties...

Redzam, ka Eiropā aiz viņiem paliek netīrība, nekārtība, vardarbība, terors. Pret to necinās. It kā neesot resursu, un esam humāni. Bet notikumi Ķelnē un citās Vācijas pilsētās (516 ziņojumi par vardarbību), tāpat Zviedrijā, Somijā – vai ko līdzīgu gribam arī Latvijā?

Iekšlietu ministrs Kozlovskis noliedz kaut ko līdzīgu Latvijā. Garantiju, lūdzu, Koslovski, garantiju! Policijā trūkst ap 700 policistu. Nupat novirzīti 75 000 eiro Mucenieku migrantu mītnes ierīkošanai. Vai tiks ierobežota viņu teritorija un viņu pārvietošanās? Kā tiks kontrolēta nelegālā imigrantu ieplūšana?

Vai mums jāgaida vardarbība, nelikumības un jālokās viņu priekšā, kā to vēlas (izteikumos) Straujuma, Rinkēvičs, Kozlovskis, Godmanis, Pētersone?

Pret šo vardarbīgo un uzspiesto migrāciju ir jācinās katrā pilsētā un priekšpilsētā, veidojot paš aizsardzības vienības. Tās jākontrolē un jāvada. Jābūt gataviem dažādiem variantiem, arī radikālam pretšaram.

Tukuma gadījums parādīja DP un citu represīvo orgānu vienpusēju attieksmi – cilvēks parādīja savu nostāju, varbūt radikālu.

Vai mūsu policija būs līdzīga Vācijas policijai, kuri aizsargā imigrācijas noziedzniekus, apspriežot vietējo iedzīvotāju likumīgās tiesības un intereses? Iespējams, būtu jāiestājas Višegradas grupējumā, kurš jau ļoti tieši izteica savu nostāju Slovērijā.

Ņemsim piemēru no Vecumnieku, Mucenieku, Ogres un Tukuma iedzīvotājiem. Vai rīdzinieki būtu sliktāki? Mums nevajag vēl arī krāsaino okupāciju!

Teiksim migrācijai NĒ!

Par pensiju piemaksām barikāžu dalībniekiem

Ādolfs Rubiķis

Būdam represētais, barikāžu dalībnieks un denacionalizētā nama, atsavinātā dzīvokļa upuris, esmu kategoriski pret jebkādam piemaksām un privilēģijām barikāžu dalībniekiem. Barikāžu dalībnieki nekur netika uzskaitīti, tāpēc privilēģēto būs vairāk nekā stāvējušo uz barikādēm.

Tepat jāpiemin represētā statusa saņēmēji, kuri tika pie represētā apliecības, jo viņi ar savu "talantu" ir noderīgi apvienībai, atsevišķiem cilvēkiem.

Valsts ierēdņi līdz šai dienai (2016. gada februārim) nav domājuši par denacionalizēto namu īrniekiem, par tām 61 951 ģimenēm, par kurām namu īpašnieki no 1995. līdz 2004. gadam tika iesnieguši prasības tiesā par izlikšanām.

Tāpat līdz šai dienai nav ņemta vērā mana taisnīgā prasība izmaksāt kompensāciju par denacionalizācijas procesā atsavināto dzīvokli 145 kvadrātmētru platībā, kas bija sarūpēts aktīvā darba mūža garumā (1956.–1993. g.) pēc atgriešanās no Sibīrijas. Dzīvoklis tika sarūpēts desmit cilvēkiem, arī maniem mazbērniem, kuri tajā piedzima. Tātad dzīvoklis bija jāatstāj pēc tajā nodzīvotiem divdesmit septiņiem gadiem.

Būdam represētais un ņemot vērā iepriekš teikto, kā barikāžu dalībnieks es no visām Ražuka kunga sagatavotajām privilēģijām kategoriski atsakos!

Latvju strēlniekiem

Sniegputeni nāk,
Sniegputeni iet,
Vidū balti bāleliņi dzied;
Izdzied no tumsas
Kara kumeļu staltu,
Izdzied zobenu sudrabā kaltu.
Zobena smailē brīva saulīte lec;
Kara laukā guļ plecu pie plecs...
Ai, mani balti bāleliņi!

Sniegputeni nāk,
Sniegputeni iet;
Kritot par Tēvzemi bāleliņi dzied;
Kāpēc uzlecot saule vēl asinis brien?
Dvēs'les kā putni debesis skrien? –
Skan slavas dziesma brīvei un drosmei
No strēlnieku dzīvībām kalta;
Par Tēvzemi – mūžam baltu!

V.M. Jēkabsons
1998. gadā

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE
Redaktora vietniece: LIENE APINE
Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019
tāl./fakss: 67140680
Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV
E-pasts: DDD@FRONTE.LV
Iespiests: SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

Par homoseksuālā dzīvesveida propagandas atbilstību "tikumības" jēdzienam Izglītības likuma 10.¹ panta izpratnē

ATZINUMS

Turpinājums no 7. lpp.

(Protams, *Latvijas Cilvēktiesību centrs* var reāģēt uz visiem šiem objektīvajiem faktiem ar skaļu sūdzēšanos par "homofobiju", "neiecietību" u.tml. Diemžēl uz HIV vīrusu, uz citu bīstamu slimību baciļiem un uz vēža šūnām šie saucieni nekādi neiedarbojas.)

Visbeidzot, homoseksuāls dzīvesveids bieži vien ir saistīts ar nopietniem garīgās veselības traucējumiem: pašnāvības, depresija, baiļu sindroms, utt.¹⁰ LGBT ideologi to parasti nenoliedz, taču viņi mēdz atbildēt, ka šo problēmu cēlonis esot nevis homoseksuālais dzīvesveids pats par sevi, bet gan sabiedrības nosodošā attieksme pret homoseksuāļiem. Tomēr autore rīcībā esošie dati atspoguļo Lielbritānijā un Nīderlandē veiktos pētījumus¹¹, un šis valstis pēdējos divdesmit gadus LGBT ideoloģijas ziņā ir bijušas avangardā. Jebkāda publiski pausta nosodošā attieksme pret homoseksuālu uzvedību gadus LGBT ideoloģijas ziņā ir bijušas avangardā. Jebkāda publiski pausta nosodošā attieksme pret homoseksuālu uzvedību šajās valstīs tiek konsekventi sodīta un apkarota, – taču garīgās veselības problēmas tas nekādi nav atrisinājis.

CĪŅAI PRET NĒTIKUMĪBU JĀBŪT KONSEKVENTAI

Tātad homoseksuāls dzīvesveids ir objektīvi kaitīgs un bīstams – neapšaubāmi netikumīgs –, un līdz ar to valstij ir pilnīgas leģitīmas tiesības ierobežot tā propagandu nepilngadīgajiem, tieši tāpat, kā tā to dara attiecībā uz citiem bīstamiem uzvedības modeļiem: smēķēšanu, al-

kohola un narkotisko vielu lietošanu, azartspēlēm u.tml. Piemēram, pirms apmēram gada Saeima pieņēma vairākus grozījumus likumā "Par tabakas izstrādājumu realizācijas, reklāmas un lietošanas ierobežošanu" nolūkā mazināt cita kaitīga un kancerogēna uzvedības modeļa – smēķēšanas – nodarīto ļaunumu; šis likums satur normas, kuru mērķis ir iespēju robežās pasargāt nepilngadīgos no smēķēšanas attēlošanas pozitīvā gaismā. Alkoholisko dzērienu aprites likuma 10. un 11. pants uzliek vairākus stingrus aizliegumus, lai nepilngadīgie nesāņemtu tādu informāciju, kas varētu radīt viņos pozitīvu priekšstatu par alkoholisko dzērienu lietošanu. Šādos apstākļos būtu absurdi apkarot dažādu kaitīgu dzīvesveidu jeb uzvedības modeļu reklamēšanu bērniem un vienlaikus kaut kādu miglainu ideoloģisku iemeslu dēļ tomēr izdarīt izņēmumu pret vienu no šiem dzīvesveidiem, kas ir tikpat bīstams (ja ne bīstamāks) kā pārējie.

Visbeidzot jāatgādina tas, ko autore jau teica par LGBT ideoloģijas postošo ietekmi uz citu cilvēku klasisko cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanu tajās valstīs, kurās šī ideoloģija ir iesakņojusies. Tas ir papildus arguments par labu tam, lai nepieļautu šīs ideoloģijas ienākšanu valsts un pašvaldību skolās.

¹ Aristotle. *Nicomachean Ethics*, ed. by Roger Crisp, Cambridge: Cambridge University Press, 2000, p.30.

² CDC Fact Sheet "HIV among Gay and Bisexual Men", November 2014. Pieejama: <http://www.cdc.gov/>

nchhstp/newsroom/docs/factsheets/cdc-msm-508.pdf

³ Sk. turpat.

⁴ Baral S., Sifakis F., Cleg-horn F., Beyrer C. Elevated Risk for HIV Infection among Men Who Have Sex With Men in Low- and Middle-Income Countries, 2000-2006: a Systematic Review. 2007 PLoS Med 4(12): e339.

⁵ Информационный бюллетень "ВИЧ-инфекция", No. 36 (2012). Pieejams : http://www.hivrussia.ru/files/bul_36.pdf.

⁶ Fluker J.L. A 10-year study of Homosexually Transmitted Infection. *British Journal of Venereal Diseases*, 1976, Vol. 52, pp. 155-160; Fluker J.L., Cross C. Homosexuality and Sexually Transmitted Diseases. *British Journal of Hospital Medicine*, 1981, Vol. 26, pp. 265-269; Handsfield H.H. Sexually Transmitted Diseases in Homosexual Men. *American Journal of Public Health*, 1981, no. 71, pp. 989-990. Sk. arī: Laumann E.O., Gagnon J.H., Michael R.T., Michaels S. *The Social Organization of Sexuality*. Chicago: The University of Chicago Press, 1994.

⁷ Sexually Transmitted Diseases Surveillance 2012. Division of STD Prevention, January 2014. <http://www.cdc.gov/std/stats12/surv2012.pdf>. Sk. arī: Vincelette J. et al., Predicators of Chlamydial Infection and Gonorrhoea Among Patients Seen by Private Practitioners. *Canadian Medical Association Journal*, 1995, Vol. 144, pp. 713-721; Gonorrhoea Among Men Who Have Sex with Men – Selected Sexually Transmitted Diseases Clinics, 1993-1996, *MMWR Weekly*, September 26, 1997, Vol. 46(38), pp. 889-892.

⁸ Health Professionals Should not Miss an Opportunity to Vaccinate Men Who Have Sex with Men Against Hepatitis A and Hepatitis B, Centers for Disease Control and Prevention, National

Center for Infectious Diseases (March 3, 2003).

⁹ HPV and Men – CDC Fact Sheet. Pieejama: <http://www.cdc.gov/std/hpv/STDFact-HPV-and-men.htm>. Sk. arī: Chin-Hong P.V., Palefsky J.M. Natural History and Clinical Management of Anal Human Papillomavirus Disease in Men and Women Infected with Human Immunodeficiency Virus. *Clinical Infectious Diseases*, 2002, Vol. 35, no. 9, pp. 1127-1134.

¹⁰ Mental Disorders, Suicide, and Deliberate Self-Harm in Lesbian, Gay and Bisexual People: a Systematic Review (2012). National Institute for Mental Health in England. Pieejams: <http://www.mindout.org.uk/wp-content/uploads/2012/06/self-harm-in-lesbian-gay-and-bisexual-people.pdf>; Phelan J.E., Whitehead N., Sutton P.M. What Research Shows: NARTH's Response to the APA Claims on Homosexuality. *Journal of Human Sexuality*, 2009, Vol. 1, pp. 9-39; King M., McKeown E. Mental Health and Social Well-being of Gay Men, Lesbians, and Bisexuals in England and Wales. London: Mind, 2003; Hall J. Lesbians Recovering from Alcoholic Problems: and Ethnographic Study of Health Care Expectations. *Nursing Research*, 1994, Vol. 43, pp. 238-244; Sandfort Th.G.M. et al. Same-Sex Sexual Behaviour and Psychiatric Disorders: Findings from the Netherlands Mental Health Survey and Incidence Study. *Archives of General Psychiatry*, 2001, Vol. 58, pp. 85-91; De Graaf R., Sandfort Th.G.M., Ten Have M. Suicidality and Sexual Orientation: Differences Between Men and Women in a General Population-Based Sample from the Netherlands. *Archives of Sexual Behavior*, Vol. 35 (June 2006), pp. 253-262.

¹¹ Sk. visus iepriekšējā zemsvītras atsaucē citētos avotus.

BURBUĻREFORMA

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Preteji iedzīvotāju vēlmēm Latvijā pirms dažiem gadiem ieviesa teritoriālo reformu. Politiski toreiz blefoja ar skaļiem pārbūves lozungiem. Tika solīts, ka laukos drīz uzlabosies sociālais stāvoklis, attīstīsies infrastruktūra, uzbūvēs ceļus, iedzīvotājus nodrošinās ar transportu.

Tagad jākonstatē, ka politiku runas ir bijusi tukša muldēšana. Laukos dzīve kļuvusi nevis labāka, bet gan pasliktinājusies. Mazāk palicis skolu, kultūras iestāžu. Sarucis arī darbavietu skaits, pagasti strauji iztukšojusies. Pēdējos 15 gados lauku iedzīvotāju skaits samazinājies par 125 tūkstošiem jeb par 16%.

Politikājiem vajadzētu atpazīties un izdarīt vajadzī-

gos secinājumus. Pienācis laiks saprast, ka nav prātīgi iejaukties lietās, par kurām pašiem nav nekādas saprašanas. Taču vēsture kārtējo reizi apliecina, ka to parasti neņem vērā. Vides un reģionālās attīstības ministrija atkal pretēji iedzīvotāju gribai piedāvā kārtējo lauku "kolektīvizācijas" projektu. Tas paredz izveidot 29 administratīvās teritorijas. Dīvaini, kas šis projekts faktiski kopē okupācijas laikā izveidotos 26 rajonus. Nu ir sanācis gandrīz tā, kā Bibelē teikts:

"...un tas suns atgriezās pie saviem vēmekļiem." Grūti apjēgt, kāpēc jānoņem ar visādām burbuļreformām, lai galu galā atzītu jau okupācijas laikā ieviesto administratīvo iedalījumu.

Varneši vēl arvien grib iestāstīt, ka pašreizējie novadi ir par maziem un traucē pieteikt lielus finan-

siālos projektus. Tās, protams, ir vietējās pasacīņas. Jābrīnās, kā tadā gadījumā var pastāvēt pašvaldības, piemēram, Slovēnijā, kur to platības ir sešreiz mazākas nekā Latvijā.

Iebildumi, ka novadi pašlaik nevar saņemt vajadzīgo finansējumu, arī ir nevietā. Finanšu izlietojums ir jāregulē pieciem plānošanas reģioniem, kuri kopš 2009. gada nodrošina reģionu attīstības plānošanu, koordināciju, pašvaldību un citu valsts pārvaldes iestāžu sadarbību.

Kas attiecas uz gaidāmo reformu, tad jau tagad skaidrs, ka tā nebūs labāka par iepriekšējo. Mehāniski apvienot teritorijas nav jēgas. Vairāku mazu nabagu vietā radīsies viens liels nabags. Ekonomika no tā tikai zaudēs.

Jaunās reformas paredz, ka Rīgas teritorijā saliks 10 pašreizējos novadus un

iedzīvotāju skaits tajā būs 97 reizes lielāks nekā Valakas veidojumā. Liepājas teritorija, kur savietos 8 novadus, būs sešreiz lielāka par Līvānu teritoriju. Tātad līdzās monstriem turpinās pastāvēt nikuli.

Ir pamats jautāt, vai Latvijā vispār ir vajadzīga tāda Vides un reģionālās attīstības ministrija, kas taisa nevajadzīgas burbuļreformas, ik gadu tērējot 300 miljonus eiro. Pirms kara tāda veida ministrija nepastāvēja, un arī administratīvās putras nebija.

Vēl jāpiebilst, ka, īstenojot nepārdomāto administratīvo reformu, tiek saasinātas nacionālās attiecības. Šī reforma pamatā skar tikai lauku iedzīvotājus, kas vairumā ir latvieši. Pilsētniekus, kas pārsvarā ir krievvalodīgie, administratīvie pārkārtojumi nekādi neietekmē.